

МЕТЛА

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

У подяку за особливе довір'я до себе, Пресвята Богородиця неодноразово являлася людям, в особливий спосіб залишаючи їм місця особливої благодаті. Це так звані місця паломництва і прощ. Знаємо, що такі місця в багатьох кутках нашої планети, адже Пресвята Богородиця, як Матір нашого Господа, покриває своєю материнською опікою все людство. Через те всіх чудотворних місць не перелічити. Відомо, що є такі місця і у нас, в Україні. Це і Зарваниця, і Почаїв, і Унів, і Підкамінь...

Але є на землі місця особливі, про котрі, мабуть, чула кожна християнська душа. Одним із них є Фатіма – невелике містечко у Португалії, де Пресвята Богородиця явилася трьом дітям. І хоча ці події відбувалися сто років тому, відлуння цієї величавої події не втихає і сьогодні. Це говорить про те, що слова, сказані тоді Богородицею, є актуальними, є важливими, є пророчими.

13 лютого нинішнього року, у 12-ті роковини смерті, завершується дієзезальний етап беатифікаційного процесу с. Лусії дос Сантос, яка разом зі своїми двоюрідними братом і сестрою була свідком об'явлення Богородиці у Фатімі. Про його завершення одночасно поінформували у Фатімі та Коїмбрі – місті, де жила с. Лусія (нагадаємо, що Франциск та Гіацинта – двоє інших дітей, яким об'явилася Богородиця у Фатімі, померли набагато раніше; вони визнані Церквою блаженними 13 травня 2000 року).

Як відомо, цього року минає 100 річниця об'явлення у Фатімі. З цієї нагоди до відомого паломницького місця поїде Папа Франциск і, очевидно, проголосить с. Лусію дос Сантос блаженною.

ІСТОРИЧНА ДОВІДКА

Про ці події 100-літньої давності відомо таке. 13 травня 1917 року троє дітей пасли невелике стадо овець поблизу селища Фатіма. Це були 10-літня

Вже століття голос Фатіми не стихає

Лусія дос Сантос та її кузини – 9-літній Франциск та 7-річна Гіацинта Марту. Десять по полудні, помолвшись розарій, вони почали бавитися, будуючи хатинку з каменів якраз на тому самому місці, де тепер стоїть Фатімська базиліка. Раптом діти побачили потужне світло. Думаючи, що це блискавка, вони зібралися втікати, як раптом ще один спалах освітив місце, і над дубком діти побачили, за їхніми словами, «Пані, яснішу від сонця». Вона пояснила пастушкам, що потрібно багато молитися, і сказала приходити на це місце протягом п'яти місяців о тій самій годині 13 числа.

Діти приходили туди у червні, липні, вересні та жовтні. У серпні поява відбулася в іншому місці 19 числа, оскільки 13-го міський голова заарештував дітей, вважаючи, що вони баламутять народ.

Останнє об'явлення відбулося 13 жовтня в присутності 70 тисяч людей, які після його закінчення стали свідками чудесного явління: сонце, схоже на срібний диск, почало крутитися довкола себе, як вогняна куля. Того ж дня Пані назвала себе «Пречистою Дівою Розарію» і просила, щоб тут на її честь збудовано каплицю. Пізніше Пресвята Богородиця ще кілька разів з'являлася Лусії, яка на той час вже стала монахинєю. Двоє інших візjonerів через кілька років після згаданих подій померли.

З появами Матері Божої у Фатімі пов'язані так звані «Три фатімські таємниці». Насправді, як пізніше розповіла їх єдиний на той час свідок с. Лусія, це було одне одкровення, розділене на три частини, яке вони отримали під час третьої зустрічі з Небесною Панею. На прохання єпископа вона описала перші дві частини, які були опубліковані у 1942 році Папою Пієм XII з нагоди посвячення світу Непорочному Серцю Марії. За словами с. Лусії, третю частину вона ще не могла відкрити.

У першій частині Діва Марія показала дітям «... велике вогняне море, яке здавалося, знаходилося під землею». Пастушки стали свідками пекельних мук, що тривало коротку мить, але, за словами с. Лусії, якби не обіцянка Небесної Матері забрати їх до неба, то вони б помирали з жаху.

Друга частина є продовженням першої, а це – слова Богородиці, яка сказала дітям, що вони бачили, як душі бідних грішників потрапляють до пекла. Щоби їх спасати, Бог прагне встановити культ Її Непорочного Серця, і якщо буде вчинено так, як Вона просить, то багато душ будуть врятовані і знайдуть мир. Пресвята Діва також передбачила початок Другої Світової війни, під час якої «добрі будуть замучені, Святіший Отець багато страждатиме, різні народи будуть знищені. Але врешті Моє Непорочне Серце затріумфує», – такі слова Богородиці переказала с. Лусія.

ПОПЕРЕДЖЕННЯ, КОТРЕ ЗБУЛОСЯ

У 1944 році монахиня-візjonerка записала третю частину, яка була опублікована лише у 2000 році: «Після двох таємниць, які нам було об'явлено, побачили ми зліва від нашої Пані, трохи вище, Ангела, який тримав у лівій руці вогненного меча; від нього розліталися іскри і язики полум'я, які здавалося, підпалюють світ; але при зіткненні з сивом, яке виходило з правої руки нашої Пані в їхньому напрямку, вони згасали. Показуючи правою рукою на землю, Ангел вимовив гучним голосом: «Покаяння. Покаяння». І побачили ми в незагнненому світі, яким є Бог, «щось подібне на те, як бачить себе в дзеркалі той, хто проходить перед ним», – єпископа, одягненого в біле. «У нас було передчуття, що це Святіший Отець». Бачили ми також багато

інших єпископів, священників, ченців і черниць, що сходили на круту гору, на вершині якої був встановлений великий хрест, збитий з неотесаних колод, начебто з коркового дерева, покритого корою. Святіший Отець, перш ніж досяг його, пройшов через велике напівзруйноване місто і тремтячою ходою, знівечений болем і стражданням, ішов, молячись за душі мертвих людей, тіла яких зустрічав на своєму шляху. Коли Святіший Отець дійшов до вершини і ставав навколішки біля підніжжя великого хреста, він був убитий пострілами з вогнепальної зброї та стрілами з лука. Таким же чином групою військових були вбиті один за одним інші єпископи, священники, монахи і монахині, а також велика кількість мирян, чоловіків і жінок, які належать до різних класів і посідають різне становище в суспільстві. Під хрестом з обох сторін стояли два Ангели, в руці у кожного з них був кристаливий глечик. Ангели збирали в глечики кров мучеників і окроплювали ними душі, що наближаються до Бога».

Вартує нагадати, що 13 травня 1981 року, у свято Фатімської Богоматері, 23-річний Мехмет Алі Агджа, член турецького терористичного угруповання «Сірі вовки», на площі Святого Петра в Римі стріляв і серйозно поранив Папу Павла Івана II, який їхав у відкритому автомобілі. Агджа був затриманий відразу, а пізніше засуджений до довічного ув'язнення італійським судом. Якраз це пророцтво святого Івана Павла II відніс до замаху на нього, що тоді відбувся. Тож попередження Матері Божої збулося.

о. Іван ГАЛІМУРКА
(за матеріалами Радіо Ватикану)

(Продовження
теми
на 9-й сторінці.)

• ЛЮТИЙ •
2017 РОКУ БОЖОГО
• ЧИСЛО •
130 / 2

Слово Митрополита Львівського на празник Богоявлення ГНІХ

Доброчесні отці та милозвучні дякони, дорогі богомольці храму святого великомученика Юрія!

Насамперед вітаю всіх на цьому великому святі Богоявлення Господнього! Кажемо Богоявлення, бо під час хрищення Сина Божого у річці Йордан дуже виразно промовив Бог-Отець, Творець неба і землі. Присутні пізнали Бога, як Пресвяту Трійцю, бо було чути з неба голос Бога-Отця; на березі, після хрищення у Йордані, стояв Бог-Син, а із розкритого неба на Ісуса спускався Святий Дух немов голуб. «І голос пролунав з неба: Це Син Мій любий, що Його я вподобав» (Мт. 3, 17). Небо вказало людству, кого необхідно любити – Сина Божого! Небесний Отець вказав землянам, що Ісус Христос, як справжня людина – це Бог-Син, друга Особа Божа. Прогримів виразний голос із неба, який не злякав нікого, а навпаки – це промовляв Небесний Отець, оповіщаючи велику правду і про Пресвяту Трійцю, і про Свого улюбленого Сина. Велике щастя для народу, що сам Бог промовляє до людства, проголошуючи незбагненні Тайни! Бог повідомляє про Себе, що Він є, Він – Суций, Він – самобутне Буття в Трьох Особах. Господь нікого не потребує у керуванні та утриманні світу, Він – самодостатній, не очікує поради, не має необхідності у підтримці. Богові нічого, нічого й ніколи не може щось загрожувати.

Велич Христа дуже добре розумів святий Іван Предтеча, який суперечив Ісусові, щоб він – раб і створіння – христинв Творця всесвіту й Боголюдину. Так, Христитель тремтів, але не міг відмовити словам Спасителя, який виразно сказав Іванові, що «... личить нам здійснити всяку правду».

Христячи Сина Божого, Господь змивав гріхи усього людства: «... нині у великих водах омиває давній сором Адамової злої натури» (Утренняя свята, тропар, п.5). Всевишній змилосердився над упалим в гріх Адамом, тобто над кожною зраненою гріхом людиною, і «прийшов оновити смертного струменями Йорданськими» (Утренняя свята, тропар, п.9). Великий Бог не відвернувся від людини, не залишив Свого створіння, яке покинуло Його: «Бог бо так полюбив світ, що Сина Свого Єдинородного дав, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, а жив життям вічним» (Ів. 3, 16). Здійснилася велика правда: Бог об'явив Себе людям, Син Божий врятував людство від вічної кари.

Любімо Бога, прославляймо його нашим життям! Відвертаймося від гріха, від фізичного та духовного зла, бо воно гидке та противне в Божих очах.

Коли єврейський народ покидав Єгипет, що поволі став неволею, коли Господь зламав гор-

(Далі – у колонці на 3 стор.)

Митрополит Ігор взяв участь у святкуванні ювілею «Школи-гімназії Шептицьких»

В останню суботу січня, у співслужінні Високопреосвященного владыки Ігоря, Архiepіскопа і Митрополита Львівського, Блаженніший Святослав, Глава та Отець УГКЦ, звершив Архiepрейську Божественну Літургію у храмі Пресвятої Євхаристії з нагоди 25-річчя створення першої греко-католицької школи в Україні – НВК «Школа-гімназія Шептицьких». Крім Митрополита Ігоря, з Патріархом співслужили Апостольський нунцій в Україні архiepіскоп Клаудіо Гуджеротті, Преосвященний владыка Степан, екзарх Донецький, Преосвященний владыка Василій, екзарх Харківський.

Наприкінці січня студенти УКУ з різдвяним вертепом відвідали курсантів – учасників релігійно-навчального гуртка Національної академії Сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного, який провадять військові капелани Львівської архiepархії УГКЦ з 2007 року. Представлення вертепу відбулось у храмі Архiepістратига Михаїла, що зна-

У селі Гринів триває розбудова Хресної дороги

У с. Гринів Звенигородського протопресвітерату на Львівщині триває будівництво Хресної дороги, яке розпочалося ще в 2013 році. Хресна дорога починається і закінчується біля місцевої церкви св. Архiepістратига Михаїла. Поруч стоїть також стара монастирська церква, датована XVII століттям, парохом якої був майбутній галицький митрополит Антін Ангелович. На шляху Хресної дороги відкриваються живописні краєвиди навколишніх сіл – Звенигорода, Водник, Коцурова, Підгородища, Романова, а також безкраї поля і ліси.

За задумом її фундаторів, уся благодать від Хресної дороги скеровується на добро родини і молоді. А властивими фундаторами цієї Хресної дороги є прості люди, які молитовно, фінансово та просто своєю працею долучалися до її розбудови.

Спочатку, у 2013 та 2014 роках, були встановлені

Організатори місії «За тверезість життя», що діє при Львівській архiepархії УГКЦ, підбили підсумки своєї діяльності за останній квартал минулого року. В їх активі – «Місії тверезості» серед молоді в районних містах та селах Львівщини для пропагування тверезого способу життя. Поїздками було охоплено м. Золочів, с. Шпиколоси, м. Яворів, с. Ставчани, с. Годовиця, с. Зубра, м. Новий Роз-

По завершенні молитви Блаженніший Святослав подякував та нагородив грамотами колишніх директорів НВК «Школа-гімназія I-III ступенів імені блаженного Климентія та Андрея Шептицьких» Зоряну Шеремету та о. Петра Майбу.

Відтак святкування продовжилось урочистою академією «Двадцять п'ять років НВК «Школа-гімназія Шептицьких» в театрі імені М.Заньковецької.

Студенти УКУ завітали до військових з вертепом

ходить на території навчального закладу.

По завершенні виступу о. Андрій Хомишин, настоятель військового храму Архiepістратига Михаїла та капелан Національної академії, подякував студентам за ділення радістю народження Божого Сина із майбутніми офіцерами ЗСУ. Військовий душпастир побажав молоді творчих успіхів у їхній праці та висловив сподівання, що це не останній візит студентської молоді Католицького університету до військового вишу.

Пригадуємо, що з подібною постановкою різдвяного вертепу студенти УКУ відвідували курсантів та офіцерів академії минулого року.

Джерело: Капеланство.info

дубові хрести та гранітні гравійовані таблички із текстом та зображенням на металевій основі. Впродовж останнього року було розпочато будівництво «Гробу Господнього», каплички Пресвятої Родини й облаштування території довкола них.

Парафіяни с. Гринів закликають відвідати місце паломництва, тим самим долучившись до його подальшої розбудови.

Молодь пропагує тверезий спосіб життя

діл, с. Трибоківці, м. Броди, м. Червоноград, м. Кам'янка-Бузька, м. Жовква.

Під час цих заходів молоді особи мали нагоду переосмислити своє ставлення до алкоголю. Їм було розкрито та запропоновано чесноту тверезості, як природній та здоровий спосіб життя. Окрім живого спілкування, хлопці та дівчата переглядали спеціалізоване відео «Дитячий та підлітковий алкоголізм», а також їм пропонувалися інформаційні буклети «Тверезість душі – ознака святості».

Нагадаємо, що цією важливою справою займаються молоді люди із ЛМГО «Українська молодь – Христові» (голова – Олег Дацій), руху «За тверезість життя» Львівської архiepархії УГКЦ (голова – о. Юрій Дрізд) та осередку тверезості «Знамення» (керівник – о. Дмитро Польовий), за підтримки відділу молодіжної політики департаменту внутрішньої та інформаційної політики Львівської облдержадміністрації.

НА ІНТЕРАКТИВНІЙ КАРТІ УГКЦ – НОВІ ЦЕНТРИ

Нещодавно на Інтерактивній карті УГКЦ були позначені українські греко-католицькі громади в Ізраїлі. Це, зокрема, парафія при церкві Благовіщення Пресвятої Богородиці у місті Яффа, громада при церкві Різдва Пресвятої Богородиці в місті Хайфа та осередок УГКЦ у місті Нетанія.

Душпастирства УГКЦ в Ізраїлі існують віднедавна. Українська Церква продовжує рости і розвиватися. «У Святій Землі ми існуємо вже п'ять років. Живемо, молимося, працюємо, славимо Бога одним серцем зі всією Вселенською Церквою. Раді бачити тут усіх християн і не тільки, всіх людей доброї волі, тих, що цікавляться візантійською традицією Католицької Церкви», – звертаються із таким закликом українські греко-католицькі священники в Ізраїлі.

Крім того, останнім часом на карті також нанесено інші місця, де регулярно відбуваються богослужіння громад Української Греко-Католицької Церкви. Це церкви, каплиці, монастирі, душпастирства, а також навчальні заклади і музеї.

Наразі аудиторія фейсбук-сторінки Інтерактивної карти перевищила 200 читачів. Адміністрація проекту потребує допомоги вірних УГКЦ для наповнення карти інформацією.

ВОДОХРЕЩА.

ПОСОЛ УКРАЇНИ В АВСТРАЛІЇ СВЯТКУВАВ У КАТЕДРІ

У катедрі Петра й Павла, що в Північному Мельбурні (Австралія), відбулося урочисте Йорданське освячення води. Цього року громада мала радість приймати Надзвичайного і Повноважного Посла України в Австралії Миколу Кулініча з дружиною, які взяли участь у декількох зустрічах та святкуваннях

Після освячення води гості з України разом із парафіянами розділили святковий обід. В обіді з послом також взяв участь почесний консул України в Австралії Валерій Ботте з дружиною.

Увечері напружений графік посла продовжило громадське водохреще та пікнік у Квін-Парку в передмісті Мельбурна, на якому були присутні понад 250 людей. Духовенство УГКЦ та Православної Церкви ще раз поблагословило воду. На святі співав катедральний хор. Пікнік відвідали численні об'єднання українців провінції Вікторія.

«Усі вихідні панувала атмосфера єдності в українській громаді Австралії, єдності з Україною та українцями Австралії», – прокоментував захід владика Петро (Стасюк), єпарх Мельбурнської єпархії УГКЦ.

РІЗДВЯНИЙ ФЕСТИВАЛЬ «ВЕЛИКА КОЛЯДА» ЗАВЕРШИВСЯ

У храмі Пресвятої Євхаристії відбувся заключний гала-концерт XVIII-го Різдвяного фестивалю «Велика коляда». Фестиваль має на меті глибше пізнання та популяризацію різдвяних традицій з усіх куточків України. Формат цього заходу – сольні та хорові виступи.

«Цей захід у нас відбувається практично кожного року. Очевидно, що всі ми любимо коляду, адже колядки насамперед спрямовані на те, щоби прославляти Бога, в якому утверджується наша віра і надія», – наголосив на важливості заходу Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський.

Програма цьогорічного фестивалю заохочувала учасників до виконання колядок, щедрівок, віншувальних та інших різдвяних творів також із Закарпаття.

Усі священники, що були на Майдані, пішли в АТО. Понад 400 ротацій відбули наші капелани, отримуючи як фізичні, так і психічні рани. Капелани самі потім повинні відбувати курс реабілітації. Бо коли під обстрілами священник виносить на своїх руках тіла вбитих, то потім йому важко повернутися до свого звичного життя в парафії і сім'ї... В основному на цих проблемах наголошував Глава і Отець УГКЦ Блаженніший Святослав під час зустрічі із

В'язні освятилися Йорданською водою

До тих, хто тепер перебуває у Київському слідчому ізоляторі, з Йорданською водою, яку освятили священники у храмі на Аскольдовій Могилі, завітав о. Костянтин Пантелей. А щоб свячена вода могла служити в'язням і надалі, для цього сюди доставили десять 6-літрових фляг з освяченою водою.

Капелан відвідав персонал, ув'язнених чоловіків, неповнолітніх, жінок та хворих у медчастині. Священик звернувся до присутніх із душпастирським словом, адже в'язні нечасто чують проповідь, яка переважно виголошується у храмі. У своєму слові о. Костянтин повчав, що «подія Богоявлення співвідноситься з нашим Хрищенням. Тому наслідки спасенного приходу у світ Сина Божого діють у нас через Таїнство Хрищення».

У рамках душпастирського візиту до Житомира Блаженніший Святослав зустрівся з головою Житомирської обласної державної адміністрації Ігорем Гундичем та головою обласної Ради Володимиром Ширмою.

«Це не перший мій візит до Житомира. Та сьогодні особлива нагода мого візиту – престольне свято нашої громади. Двадцять років тому УГКЦ повернулася до Житомира», – зауважив архиєрей, спілкуючися з високопосадовцями. За його слова-

У суботу по Богоявлінні владика Василій (Туцапєць) разом з о. Миколою Семеновичем, о. Віктором Мартиненком, о. Андрієм Насінником, дияконом Юрієм Целепом, з сестрами монахинями та парафіянами прийшли на спільну молитву

Блаженніший Святослав зустрівся із родинами героїв Небесної сотні

родинами героїв Небесної сотні в Києві.

У своєму слові він, зокрема, зазначив, що сьогодні предстоятелі Церков України стоять на передовій інформаційної війни: «Кожного разу, коли ми прориваємо інформаційну блокаду, то стаємо голосом усього суспільства». А далі він звернувся безпосередньо до родичів загиблих героїв: «Кожен із нас має свій біль: трагедію матері, що втратила сина, чи біль дитини, яка втратила батька, неможливо виміряти. Та ми можемо бути разом із вами, аби підставити своє плече, щоб ви не почувалися покинутими».

Наприкінці зустрічі Блаженніший Святослав пригадав те, що Державний секретар Ватикану під час свого візиту до України помолвився в каплиці героїв Небесної сотні в Києві.

Цього ж дня благословення Йорданською водою отримали також засуджені, які утримуються у дисциплінарному ізоляторі, а також хворі в'язні з міжобласної відомчої лікарні у Бучанській ВК № 85.

Пенітенціарне душпастирство УГКЦ

Патріарх бажає віднайти поховання своїх попередників

ми, унійна Київська митрополія своєю колискою вважала місто Житомир: «У Радомишлі поховані два мої попередники. Та, на жаль, ми не знаємо, де їхні могили. Тож просимо вашої допомоги, аби віднайти поховання київських митрополитів».

Він пригадав, як минулого року історики знайшли матеріали про Житомирську унію 1716 року й провели велику наукову конференцію на цю тему в Києво-Могилянській академії та Радомишлі. «Ми не існуємо тут проти когось, а хочемо бути разом. Такою є наша мета. У місті існують дві громади УГКЦ: одна має земельну ділянку, а інша – ні. Тому, прошу вас – у можливості співпраці, – аби й вона отримала ділянку», – звернувся Блаженніший Святослав до житомирських чиновників.

Екуменічно молились за єдність між християнами

до Свято-Дмитрівського храму УАПЦ (о). Після спільної Вечірні усі помолвилися молебень, під час якого владика Василій виголосив проповідь, наголосивши, що «розділ між християнами є, по суті, гріхом, є тою раною на тілі Христової Церкви, яку потрібно лікувати. І саме ця молитва за єдність між християнами є цілющим бальзамом, який може загоїти цю рану».

Варто зазначити, що в екуменічному молебні взяли участь представники різних конфесій м. Харкова.

Прес-служба Харківського екзархату

Прихожани греко-католицької церкви в Німеччині передали до Полтави гуманітарну допомогу. Частину речей волонтери вже передали до медичних закладів.

Волонтерка та координатор благодійного фонду «Всесвіт» Ірина Верига розповідає: «Гуманітарна допомога складалася з ліжок. Частину з них ми направили у полтавський військовий госпіталь, ще кілька – у пологові будинки Полтави і Карлівки. Крім того, ми отримали матраци, медичні тумбоч-

Греко-католики з Німеччини єднаються з Полтавою

ки. Медичні меблі хоча й не нові, проте в гарному стані; вони якісні, зручні та сучасні».

Настоятель храму Пресвятої Трійці УГКЦ м. Полтави та водночас директор благодійного фонду «Всесвіт» о. Юрій Кролевський доповнює: «Дуже зручні ліжка. Поранений сам може себе підняти: там є такі важелі. І тумбочки також пристосовані, що можна стіл з неї зробити, повернути»

Серед інших речей гуманітарної допомоги – іграшки, інвалідні візки, дитячий та одяг для дорослих. Теплі речі, за словами благодійників, передадуть бійцям на передову, інші ж – у дитячий будинок та в будинок для людей з особливими потребами. А ось інвалідні візки благодійники роздають за зверненнями.

Так було і в Добромилі та Хирові, де також зібралася сердечна спільнота людей. Було дуже цікаво спостерігати за тим, як люди старшого віку, яких запросили до участі в проєкті, активно включалися в роботу семінару. Люди малювали, співали, говорили один одному гарні слова. Добрі емоції, гарний настрій, стимул до продовження роботи – такі результати не можуть не тішити. Кожна така зустріч закінчувалася колядкою та гарними побажаннями.

Оксана ПЕТРИВСЬКА, учасниця проєкту

Висока нагорода для проректора УКУ

члена-засновника Української Гельсінської групи – орденом Ярослава Мудрого V ступеня.

Як зазначається в Указі, орденом Ярослава Мудрого V ступеня Мирослав Маринович нагороджується «за значний особистий внесок у державне будівництво, соціально-економічний, науково-технічний, культурно-освітній розвиток

Української держави, справу консолідації українського суспільства, багаторічну сумлінну працю».

Редакція нашого часопису вітає орденосця, бажаючи гідно презентувати Українську Греко-Католицьку Церкву і належно старатися про достойне виховання християнської молоді.

процедури, спільні виїзди у басейни, рекреаційні комплекси, розваги з дітьми, заходи з арт-терапії та освітні лекції. Також проводиться психологічна реабілітація під керівництвом сімейного психолога і духовне керівництво та молитва. Серед організаторів зі сторони військовослужбовців є й бойові командири, які допомагають координувати внутрішню дисципліну самих учасників табору.

Прес-служба Самбірсько-Дрогобицької єпархії

ОДНОСТАЙНО ЗАХИСТИЛИ ГІДНІСТЬ СВЯЩЕНИКА

Криворізька Рада Церков (КРЦ) звернулася до керівництва поліції з вимогою провести прозоре службове розслідування інциденту, який стався між їхніми підлеглими та священником УГКЦ Ігорем Дмитришиним.

Як зазначають представники КРЦ, 5 січня до помешкання греко-католицького священнослужителя намагалися проникнути невідомі особи. Згодом з'ясувалося, що це були поліцейські. Вони звинуватили сина священника – семінариста Трьохсвятительської духовної семінарії УГКЦ – у крадіжці телефону. Поліцейські, як ідеться у зверненні, обшукали хлопця, а через 5-10 хвилин прийшла потерпіла. Жінка не змогла ствердно заявити, що крадій – саме ця особа.

«Після цього до полісменів долучилася опергрупа, і вони до 2.00 ночі, нехтуючи всіма законами, морально тероризували всю сім'ю пароха, встигли всіх допитати, роблячи вигляд і прикриваючись тим, що це «просто розмови», – пишуть автори звернення.

За словами священника, новоприбулі поліцейські не мали документів та хотіли будь-якою ціною забрати сина у відділок.

«Ми, члени Криворізької Ради Церков (КРЦ), священники і пастори протестантських, православних і католицьких церков, розцінюємо такі дії поліції як свавілля та спробу тиску на Церкву. Ми довіряємо Ігорю Дмитришину і підтримуємо його. Ми суворо засуджуємо будь-які дії поліції, що суперечать законним процедурам», – заявляють вони.

Представники Криворізької Ради Церков припускають, що ці дії можуть бути пов'язані з візитом Глави Української Греко-Католицької Церкви наприкінці 2016 року.

Вони закликали керівництво поліції провести прозоре службове розслідування задля встановлення правомочності описаних дій їхніх працівників, а вірян УГКЦ – не боятися і сміливо продовжувати розбудову церковного життя в Кривому Розі.

ПЕРША «РІЗДВЯНА ПРОСФОРА» У БУДАПЕШТІ

Від вересня минулого року в Будапешті діє українська парафія Покрови Пресвятої Богородиці. Цього року тут відбулася «Різдвяна просфора», якою поділився владика Йосиф (Мілян), єпископ-помічник Київський, голова Пасторально-міграційного відділу: саме він є відповідальним за українську церкву в Угорщині.

Святкова зустріч розпочалася Архиєрейською Літургією в церкві святого Флоріана, що на площі Тараса Шевченка, в якій українська громада збирається на щотижневі богослужіння. Перед молитвою наймолодші парафіяни, діточки з катехитичної школи, за традицією зустріли владика з привітальним словом.

Божественну Літургію своїм співом супроводжував новостворений хор «Новус». Після богослуження архипастир молитовно пом'янув Героїв Крут і завершив зустріч у храмі молитвою за Україну.

Відтак українська громада перейшла до святкового приміщення, де на всіх чекала «Різдвяна просфора». У зверненні до своєї пастви єпископ побажав: «У цей Різдвяний період бажаю, щоби цей рік став для нас роком миру. Кажуть дослідники, що цей рік буде нелегким. Бажаю, щоб цей рік був для вас роком перемоги».

Відтак архиєрей привітав присутніх із Різдвяними святами та розділив з усіма святкову просфору. Під час різдвяної зустрічі лунала українська коляда, віншування та приємне спілкування з владикою Йосифом.

На завершення свята отець Дам'ян подякував єпископу за душпастирську візитацію і запевнив, що докладе всіх зусиль, щоб українська громада в Будапешті мала належну духовну опіку.

Прес-служба УГКЦ в Угорщині

У центрі уваги – люди «ЗОЛОТОГО ВІКУ»

На Старосамбірщині, зокрема в Добромилі та Хирові, відбулися семінари в рамках трирічної програми «Шануй Батька і Матір!» Ця програма спрямована на відродження гідності людей «золотого віку» в українському суспільстві. Її ініціаторами є благодійний Фонд «Спільнота Золотого Віку» спільно з Комісією УГКЦ у справах родини. До цієї ініціативи приєдналися та допомагають втілювати в життя й інші поважні інституції.

Учасниками цієї програми найчастіше стають соціальні працівники, вчителі, священники, громадські активісти. Вони радо беруть участь в роботі «круглих столів», конференцій, семінарів. Ці люди не тільки навчаються, переймають досвід партнерів із Польщі, а й самі пропонують шляхи вдосконалення роботи зі старшими людьми. На ці семінари також запрошено поважних людей, які давно вже досягли «золотого віку».

З нагоди Дня Соборності України Президент України нагородив Мирослава Мариновича – проректора Українського Католицького Університету,

Церква дбає про реабілітацію воїнів АТО

Нещодавно завершився другий, цього разу зимовий, реабілітаційно-відпочинковий табір «Дякую Тобі» для родин воїнів АТО, який відбувся на мальовничих прикарпатських землях в період Різдвяних свят.

Подібній ініціативі реабілітації ветеранів АТО, разом з дружинами та їх дітьми, незабаром виповниться рік. Керівником цього проєкту є військовий капелан, священник Самбірсько-Дрогобицької єпархії УГКЦ, протоєрей Тарас Коцюба.

Вперше такий табір організатори провели минулого літа. Сьогодні програму підтримують чимало людей доброї волі, зокрема, з різних інституцій та духовенства УГКЦ з України та діаспори, зокрема, Італії та Австралії. Учасників постійно супроводжують волонтери «Дрогобич SOS – допомога армії» та чимало звичайних простих людей, які бажають внести свою посильну лепту у добру справу.

У програму реабілітації входять лікувальні

Мандруючи Інтернетом

НАШЕ «СЬОГОДНІ» НІКОЛИ НЕ ПОВТОРИТЬСЯ, – ПАПА

Наше життя є тим «сьогодні», яке ніколи не повториться. Саме тому не слід замикати наше серце перед вірою, а навпаки – відчинити його для Ісуса Христа. До цього заохотив Папа Франциск у проповіді під час ранкової Святої Меси, яку він служив у каплиці ватиканської резиденції «Дім святої Марти».

Свою проповідь понтифік розпочав із короткого коментаря слів святого апостола Павла із Послання до Євреїв: «Коли ви почуєте сьогодні його голос, не твердіть серцями вашими». На переконання проповідника, особливої уваги заслуговують наступні слова із біблійного уривка: «сьогодні» та «серце». Те «сьогодні», в якому до нас промовляє Святий Дух, – це наше життя, яке є одним, і ми не будемо мати змоги наново його повторити. Святий Павло вказує на те «сьогодні», в якому ми отримали Божу любов, обіцянки зустріти Його. Але також воно є і тим моментом, коли ми можемо відновити наш союз із Божою вірністю.

Часто ми маємо спокусу думати, що буде ще «завтра», а тому відкладаємо деякі справи на потім, особливо коли йде мова про духовні речі. Отож, слід прислухатись до слів Ісуса Христа, який, розповідаючи притчу про мудрих дів, закликає до того, щоби вже сьогодні бути готовими до Христового приходу, щоб, бува, не залишитись поза зачиненими дверима Божого Царства.

«Я говорю про це не для того, аби налякати вас, але просто, щоб сказати про те, що наше життя є тим «сьогодні»: сьогодні – або ніколи», – наголосив Глава Католицької Церкви, додавши, що «завтра» – це вже буде вічністю. Тому слід поставити собі запитання: «Як я живу сьогодні? Чи я вірний Господу Богові сьогодні?»

Далі Святий Отець зупинився над словом «серце», вказуючи на те, що саме завдяки серцю ми маємо нагоду зустрітись із Господом. Неодноразово Ісус докоряв Своїм послідовникам та слухачам Своєї проповіді за їхні затверділі серця. А також закликав, – що й робить теж і сьогодні, – щоб ми не вчиняли наше серце твердим та зачиненим перед Творцем, перед вірою у Нього, або що ще гірше – осідком гріха. Тому наступне запитання, яке слід собі поставити: «Яким є моє серце? Чи воно відкрите на Господа? Чи воно непохитне у вірі? Чи воно дозволяє на те, щоб Господь його провадив Своєю любов'ю?»

За матеріалами Радіо Ватикану. CREDO

СПІВРОБІТНИКИ ПОЛІЦІЇ В ПУЕРТО-РІКО ВІДСТОЯЛИ СВОЄ ПРАВО МОЛИТИСЯ НА СЛУЖБІ

Після звернення представників антирелігійних організацій і доповіді Комісії з громадянських прав, поліцейське начальство Пуерто-Ріко заборонило своїм співробітникам молитися в робочий час. Було заборонено будь-яку релігійну діяльність з боку посадових осіб поліції країни і заохочення цієї діяльності в соцмережах.

Особливе обурення атеїстів викликало те, що на публікованих у соцмережах фотографіях і відеоматеріалах поліцейські стоять в уніформі, на якій видно офіційну символіку поліції Пуерто-Ріко та Корпусу капеланів поліції. На думку атеїстів, така поведінка поліцейських є неконституційною. Тому суперінтендант поліції країни Кальдера прийняв рішення заборонити поліцейським молитися в робочий час, молитися в уніформі або на тлі поліцейської символіки. Порушенням загрожувало суворе службове стягнення.

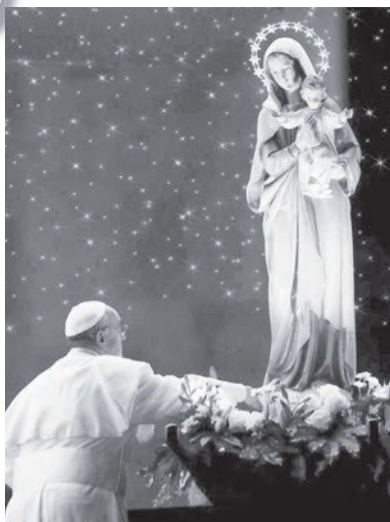
Проте прийняте рішення викликало незгоду з боку співробітників поліції, які продовжили молитися.

У січні 2017 року в Управлінні поліції Пуерто-Ріко змінилося начальство, і новий суперінтендант поліції полковник Мішель Ернандес скасувала попереднє рішення і заявила, що поліцейські такі мають право молитися на службі. У своєму зверненні вона підкреслила, що «початок мудрості – страх Господній», і «якщо Бог не буде, то даремно працюють будівничі».

Довідка: Пуерто-Ріко – невелика острівна держава в північно-східній частині Карибського моря. Перебуває під управлінням США, але не є їх невід'ємною частиною. Верховна влада в країні належить Конгресу США, але територія має власну систему самоврядування.

Джерело: www.invictory.com

Папа про роль Пресвятої Богородиці в здійсненні спасіння

Господь Бог доручив Пречистій Діві Марії бути не лише Матір'ю

Свого єдинородного Сина, але також співпрацювати з Ним у здійсненні задуму спасіння, аби у Ній, смиренній слугині, «явилися величні діла Божого милосердя». Думками про це Папа Франциск поділився перед проказуванням молитви «Ангел Господній» в перший день 2017 року.

Промовляючи до численних прочан, що зібралися на площі святого Петра у Ватикані, Святий Отець вказав на «тісний зв'язок» між Божим Сином та Його Матір'ю, який «не вичерпується лише фактом народження». Ісус «народився від жінки» для здійснення місії спасіння, і Його Мати

«не є виключеною з тієї місії».

«Марія усвідомлює це, а тому не замикається лише у тому, щоби брати до уваги виключно свої материнські стосунки з Ісусом, але залишається відкритою й турботливою щодо всіх подій, які трапляються навколо Нього: зберігає й роздумує, досліджує та поглиблює», – сказав Наступник святого Петра, додаючи, що своїм «так» Вона висловила готовність «бути залученою до здійснення Божого задуму спасіння», а тому «мовчазна й уважна, намагається зрозуміти, чого Бог день за днем від Неї бажає».

Джерело: Радіо Ватикан

Марк Цукерберг заявив, що він більше не атеїст

Власник мережі «Фейсбук» Марк Цукерберг, який раніше позиціонував себе як атеїст, заявив через створену ним соцмережу, що вважає релігію дуже важливою складовою світової культури. Напередодні Нового року він опублікував пост, привітавши 83 мільйони своїх передплатників з

Різдвом та Ханукою, вказавши в налаштуваннях повідомлення, що зараз святкує річницю народження Спасителя. «Веселого Різдва і Хануки від Прісцилли, Макс, Beast і мене», – написав він, згадавши свою дружину, дочку і собаку. Після цього одна людина в коментарях запитала: «Хіба ви не атеїст?»

На це Цукерберг, який протягом декількох років заявляв, що він атеїст, відповів: «Ні. Я був вихований в єврейській родині, і був період, коли я брав під сумнів певні речі, але зараз я вважаю, що релігія – дуже важлива».

У зв'язку з цим можна згадати, що 29 серпня 2016 року М.Цукерберг разом з дружиною прибув до Ватикану і зустрівся з Папою Франциском, повідомивши потім у соцмережі, що «ніколи не забуде цю зустріч». 31 грудня він опублікував у своєму акаунті (очевидно, підбиваючи підсумки року) фотографію з прийому, де слухає слова Папи, написавши, що ця зустріч була «надихаючим досвідом»

10 подій, пов'язаних із життям Католицької Церкви, які запам'яталися нам у 2016 році

Британський католицький сайт «Catholic Herald» перерахував 10 найяскравіших подій із життя Католицької Церкви у 2016 році.

Смерть о. Жака Амеля, священика з Нормандії, Франція.

У липні 86-річний о. Жак Амель служив св. Месу в містечку Сент-Етьєнн-дю-Рувре, коли двоє терористів вдерлися до храму. За словами свідків, священик встиг вигукнути: «Геть, Сатано!» – перш ніж його вбили. Пізніше Папа Франциск назвав о. Жака мучеником.

Мільйони молодих людей зібралися на Світові дні молоді у Кракові.

На фото Святий Отець робить селфі з молодими людьми, із якими обідав у резиденції архієпископа в Кракові. На заключній св. Месі зібрався понад мільйон молодих людей. Це була перша поїздка понтифіка до Східної Європи; під час неї Папа також відвідав Освенцім.

Публікація послання «Amoris Laetitia» та полеміка, викликана

«сумнівами» чотирьох кардиналів.

У квітні Папа оприлюднив апостольське послання про шлюб та родину. «Ми шукаємо ясності щодо розлучених, які знову вступили у шлюб», – у вересні чотири кардинали представили Папі п'ять запитань стосовно документу, проте офіційної відповіді ще немає.

Канонізація Матері Терези.

Після швидкого канонізаційного процесу Папа у вересні проголосив Матір Терезу святою.

Папа Франциск запросив мігрантів жити у Ватикані.

Відвідавши разом зі Вселенським Патріархом

Варфоломієм I табір біженців на о. Лесбос, Папа запросив 12 біженців жити у Ватикані. Ці 12 осіб були обрані жеребкуванням.

Закінчення Року Милосердя.

Ювілейний Рік Милосердя закликав нас бути милосердними та прощати. В одному з інтерв'ю Папа Франциск признався, що візит до лікарні для новонароджених у Римі дуже вразив його та став для нього одним із найвизначніших моментів року.

Папа Франциск відвідав Швецію, щоб відзначити 500-ту річницю Реформації.

Під час екуменічного молебню з нагоди святкування 500-ї річниці Реформації Папа закликав до примирення між християнами. Він також привітав намагання лютеранського архієпископа налагодити стосунки між католиками та протестантами.

Іракські християни повертаються до зруйнованих храмів.

Наступ іракської армії дозволив християнам повернутися до своїх домівок в районі Мосула. На фото – християнка, яка плаче, побачивши храм святого Адаї, зруйнований бойовиками під час окупації. Церковні дзвони задзвонили вперше після дворічної перерви.

Католики допомогли

Дональду Трампові перемогти у виборах.

Дональд Трамп обраний президентом США. Екзит-поли повідомили, що за нього проголосували 52% католиків.

Пропозиція кардинала Сари служити Месу обличчям на схід.

На конференції в Лондоні кардинал Роберт Сара запропонував, щоби священики служили Літургію обличчям на схід. Він сказав: «Дуже важливо, щоби ми всі – і вірні, і священики – повернулися до сходу або, принаймні, до абсиди». Ватикан відхилив цю пропозицію.

Переклад: Ольга ВОЛИНЕЦЬ
Джерело: «Catholic Herald»

Трагічний підсумок 2016 року: вбито 90 тисяч християн

– Ми не забуваємо, ані намагаємося применшити страждання представників інших релігій, але, очевидно, ми повинні сказати, що християни – це найбільш переслідувана релігійна група у світі. Відмінності в цифрах, представлених деякими організаціями, пов'язані з різними підходами до цього явища, – каже проф. Інтровіньє. – Деякі включають тільки ті випадки, коли хтось стикається з трагічним вибором: «або зрїкаєшся своєї віри, або помреш». А таких ситуацій – сотні щороку. Інші наводять категорії людей, свідомих того, що за виконання певних справ, жестів або практик їх може чекати смерть. І тут уже можна говорити про тисячі людей. Проте якщо ми орієнтуємося на людей, позбавлених життя тільки тому, що вони були християнами, то це число сягає 90 тисяч. Це означає, що у сучасному світі один християнин гине кожні шість хвилин.

Італійський історик зазначає: сьогодні послідовники Христа особливо страждають від рук представників так званої «Ісламської держави». Водночас він вказує, що брак терпимості існує всюди, а це стає першою ознакою дискримінації та переслідувань.

За матеріалами: «Gość Niedzielny»
CREDO

Християни стали найбільш переслідуваною релігійною групою в світі.

Переслідування християн не залишилося в історії, а є частиною нашого повсякденного життя. Папа Франциск не раз нагадував про те, що сучасні послідовники Христа більш переслідувані, ніж у перші століття. За оцінками, протягом 2016 року було вбито 90 тисяч християн, а від 500 до 600 мільйонів зазнали репресій через свою віру. Про це свідчить недавня доповідь «Центру з вивчення нових релігій», директором якого є проф. Массімо Інтровіньє.

28 служителів церкви були вбиті в 2016 році

Протягом 2016 року у всьому світі було жорстоко вбито 28 католицьких пастирських служителів, і вже восьмий рік поспіль трагічна першість належить Америці. Про це в останні дні року, що минув, повідомила католицька інформаційна агенція «Fides» у своєму щорічному звіті з короткою біографією кожного із загиблих. У порівнянні з 2015 роком, більш ніж удвічі зросла кількість убитих сестер-монахинь.

У звіті говориться про чотирнадцять священників, дев'ять черниць, одного семінариста і чотирьох мирян; дванадцять з них загинули насильницькою смертю на американському континенті; в Європі, в Північній Франції, жертвою тероризму став о. Жак Амель, якого вбили при вівтарі під час св. Меси.

Більшість пастирських служителів були жорстоко вбиті під час спроб крадіжки або грабежу, скоєних в контексті моральної деградації, економічної і культурної бідності, який став нормою насильства і неповаги до життя. Йдеться також про ситуації, коли загиблі священники, монахині та миряни в ім'я Євангелія викривали несправедливість і корупцію, дбали про найбільш нужденних; деякі зі служителів загинули від рук тих, кому допомагали.

У доповіді агенства «Fides» згадується про трьох священників, викрадених і вбитих у Мексиці, ймовірно, за їх відданість боротьбі з незаконним обігом наркотиків, а також про мексиканського священника Хосе Луїса Санчеса Руїса, викраденого, а потім відпущеного з «явними ознаками катування». Напередодні викрадення цьому священнику неодноразово погрозували за його різку критику місцевої корупції і злочинності.

Монастирі – для біженців

Генеральний магістр Ордену проповідників о. Бруно Кадоре заявив, що домініканці нададуть свої порожні монастирі біженцям, – повідомляє Християнський портал КІРІОС.

«Біженці – це не хтось «інший». З тими, хто переживає труднощі, у нас є спільна доля», – сказав «генерал» домініканців під час прес-конференції, присвяченій 800-літтю ордену. За його словами, рідні багатьох домініканців стали біженцями, наприклад, в Центральній Африці. В Іраку за останні 10 років домініканці втратили всі свої монастирі, і ченцям стало ніде жити.

«Це нормально, якщо ми надамо нужденним наші порожні монастирі», – заявив о. Кадоре. Він навів приклад домініканського будинку в Пізі в Італії, який планували продати, але замість цього віддали його організації, що займається біженцями.

Інші священнослужителі загинули в Бразилії, Венесуелі, Колумбії, Гаїті і Сполучених Штатах Америки. В Африці священники, монахині і співробітники благодійного фонду «Карітас» втратили життя в результаті нападів у Нігерії, Південному Судані та Демократичній Республіці Конго. На азіатському континенті служителі були вбиті на Філіппінах, в Індонезії, Сирії, а також у Ємені: в цій країні нещодавно загинули чотири черниці-місіонерки.

У доповіді висловлюється стурбованість християнської громади за долю інших викрадених пастирських служителів, про які не надходило жодних звісток. Католицьке агенство «Fides» зазначає, що до цього трагічного, щорічно поновлюваного списку «завжди потрібно додавати дуже багатьох людей, імена яких ми, можливо, ніколи не дізнаємося, але які в кожному куточку планети страждають і платять своїм життям за віру в Ісуса Христа».

Джерело: Радіо Ватикан

«У кожній провінції нашого Ордену запланована допомога біженцям і мігрантам», – додав о. Бруно Кадоре.

ЗРОСТАННЯ ІСЛАМСЬКОГО ФУНДАМЕНТАЛІЗМУ ПРИВЕЛО

ДО НАВЕРНЕННЯ ТИСЯЧ МУСУЛЬМАН

Велика кількість мусульман наворачтається до християнства на Близькому Сході, сприймаючи вчення Христа як релігію свободи – на тлі радикального ісламського фундаменталізму і триваючого кровопролиття в цьому регіоні, – повідомляє «Christian Post».

Чимало християнських храмів відзначають зріст зацікавлення жителів регіону християнським віровченням в обстановці «голоду на духовність», що виник в результаті цькування, геноциду і гонінь християн та інших релігійних меншин у цих країнах. Зокрема, канадська радіомовна компанія «Голос мучеників» («Voice of the Martyrs, VOMC»), яка веде християнське мовлення в країнах регіону, повідомляє, що, незважаючи на масовий виїзд християнського населення з Іраку та Сирії внаслідок посилення тероризму, радикалізму, нетерпимості, переслідування і військових дій, багато тисяч місцевих мусульман наворачтається в християнство.

– Ми працюємо в постійному контакті з місцевими радіостанціями в Іраку і спілкуємося з безліччю людей, що живуть у країнах Близького Сходу, – каже співробітник VOMC. – І слухачі постійно повідомляють нам про випадки навернення до християнства – як свого, так і своїх сусідів та родичів». В Ірані, наприклад, залишилися лише домашні християнські молитовні спільноти, які постійно піддаються нападам, забороняються і закриваються нинішньою ісламською владою цієї країни. Але, незважаючи на переслідування, – а, може, і завдяки їм, – чисельність християн в Ірані на сьогодні, за підрахунками місіонерської групи «Elam Ministries», сягає вже не менше 360 тисяч чоловік, – в той час коли у 1979 році їх налічувалося всього п'ять сотень.

– Очікується, що в найближчі кілька років чисельність віруючих у Христа сягне декількох мільйонів – настільки великий духовний голод на тлі краху ілюзій внаслідок кривавого правління радикального ісламського режиму, – говорить представник місії «Elam Ministries». – Якщо Господь дасть нам сил твердо слідувати по шляху свого покликання, ми переконані в тому, що вже за нашого життя ми зможемо побачити повне перетворення духовності цього народу. А оскільки Іран грає роль стрижневої нації і своєрідного «духовного шлюзу» в цьому регіоні, то зростання християнської віри в цій країні матиме неабиякий вплив на всі інші нації ісламського світу.

Джерело: «Католицький оглядач»

АВТОР ДРЕВНІХ ФРЕСОК

В «СОФІЇ КИЇВСЬКІЙ» ЗАЛИШИВ СВІЙ АВТОГРАФ НА ЗГАДКУ НАЩАДКАМ

У соборі на території Національного заповідника «Софія Київська» виявлено напис у вигляді літери «А». Вчені стверджують, що це автограф тисячолітньої давнини, залишений автором розпису фресок. Непомітну раніше букву помітили на стіні собору на висоті п'яти метрів.

Заступник гендиректора з наукової роботи заповідника «Софія Київська» В'ячеслав Корнієнко упевнений, що автограф з написом «Господи, допоможи своєму рабу Киріяку» залишив саме автор фресок.

Як відомо, «Софію» розписували греки на запрошення князя Володимира. Знайденому напису – приблизно тисяча років.

В цілому в соборі св. Софії досліджено майже сім тисяч графіті, авторами яких були як прості віруючі, так і представники духовенства і князі. Графіті писали, в основному, на рівні очей і під зображеннями святих.

Три фатімські таємниці

(історичний нарис)

Об'явлення Богородиці трьом дітям-пастушкам у містечку Фатіма є одним з найбільших див і одночасно загадкових явищ у історії Церкви. Чому Вона явилася саме в цей час? Що приховане за її посланнями?

Будь-яка подія в історії має свою причину. Нам не досягнути Божого Задуму і що Він замислив, відправляючи Богородицю з цією місією. Але ми можемо скласти уявлення, побачивши, що коїлося на той час у світі. А коїлася Перша Світова війна.

Папа Венедикт XV благав керівників великих держав припинити безглузде кровопролиття, проте до його прохань лишалися глухими, і бої продовжувалися, несучи руйнування і смерть. У відчаї Папа написав листа до своєї пастви з закликом спрямувати до Богородиці прохання про заступництво. «Нам більше, ніж коли б то не було, в цей жахливий час потрібно надіслати прохання до Божої Матері від її вірних дітей», – писав понтифік.

Але кровопролиття не зупинялося. Більше того – 6 квітня 1917 року у війну вступили Сполучені Штати Америки, розширивши таким чином масштаб катастрофи.

Можна лише здогадуватися, чи було явлення Фатімської Божої Матері реакцією на заклики чи абсолютну нездатність людей самим розв'язати питання припинення війни, чи, може, з самого початку у Бога був свій задум, який не залежав від молитов і війн, але 17 травня 1917 року троє маленьких пастушків – брат і сестра Франсіско і Жасінта Марту та їх дво-

юрідна сестра Лусія дос Сантос, під час випасу худоби, побачили дивне саяво, у якому потім розгледіли силует Пані (як вони назвали видіння).

Варто одразу зазначити, що Фатімські об'явлення не були одноментним явищем. У своїх подальших розповідях діти зізнавалися, що мали видіння ще задовго до основного явлення.

Почалося все ще у квітні 1915 року, коли Лусія побачила «людину без голови і рук, загорнуту в хустку, схожу на скульптуру зі снігу». Інші діти говорили, що протягом року вони багато разів бачили появу «красивої істоти». Вони не інтерпретували побачене в релігійному сенсі. Також і Католицька Церква не визнає ці ранні об'явлення як пов'язані з «чудом у Фатімі».

Загалом після 17 травня діти приходили на місце об'явлення у червні, липні, вересні та жовтні 13 числа кожного місяця. У серпні поява відбулася в іншому місці 19 числа, оскільки 13 серпня, за наказом міського голови, діти були арештовані. Це була спроба довести, що вони просто вигадують. Міська влада боялася, що їхні розповіді сколихнуть громадськість і посяють безлад.

Під час об'явлень Пресвяту Богородицю бачили лише троє дітей, яким Вона об'явилася вперше, хоча, починаючи з другого об'явлення, при цій події завжди були присутні люди – щоразу більше й більше. Лише Лусія й Жасінта чули Діву Марію і тільки Лусія могла розмовляти з нею.

У часі своїх об'явлень Богородиця передала дітям особливі повідомлення – так звані «Три таємниці», або «Три послання», які Вона просила до часу не розголошувати.

Незадовго після об'явлень Франсіско й Жасінта покинули цей світ, тож Лусія Сантос залишилась єдиною, хто знав про зміст послань. Згодом дівчина пішла до монастиря, але не розголошувала Богородичних таємниць. Лише згодом з Божого дозволу, що був даний їй під час ще кількох особистих об'явлень, с. Лусія записала свої спогади про зустріч із Божою Матір'ю та зміст її таємниць.

Першою таємницею було видіння пекла, якого діти дуже злякалися. Вони побачили страждання позбавлених Божої благодаті грішників. Марія пообіцяла дітям, що вони туди не потраплять, попередивши, правда, що Франціску доведеться промовити немало молитов.

Друга таємниця передвіщиала швидке закінчення Першої Світової

війни, яка, власне, і послужила причиною масового молитовного заклику до Діви Марії. Також Вона передвіщиала початок Другої Світової війни. Діва Марія говорила також і про загрозу комунізму, про голод, численні смерті, переслідування Церкви, знищення цілих націй і особливу роль Росії в історії людства на межі тисячоліть.

Пресвята Богородиця закликала до вшанування її Непорочного Серця. Особливо ж Вона наголосила на необхідності посвятити Росію її Непорочному Серцю та завжди молитися за навернення цієї країни.

Уперше акт посвяти Росії та цілого світу Непорочному Серцю Діви Марії здійснив Папа Римський Пій XII у 1942 році. У 1984 році Святіший Отець Іван Павло II відновив цей акт перед статуєю Фатімської Богородиці на площі Святого Петра в Римі. Утретє акт посвяти світу Непорочному Серцю Марії здійснив Папа Римський Франциск 13 жовтня 2013 року. Треба, правда, зазначити, що Діва Марія просила, щоб акт посвячення Росії її Непорочному Серцю Папа здійснив разом із усіма своїми єпископами. Чого, власне, і не відбулося – усі акти посвяти Папи здійснювали самотужки.

Третя таємниця стосувалася переслідування християн у XX ст. та замаху на життя Папи Римського Івана Павла II.

Незважаючи на сумний зміст послань, Пресвята Богородиця вказала й шлях, ідучи яким, можна відвернути загрозу від людства. Цим шляхом є покаєння і безперервна молитва. Під час об'явлень дітям-пастушкам Діва Марія заповіла щодня відмовляти молитву розарію, роздумуючи при цьому над таїнствами народження, життя, смерті на хресті та Воскресіння Господа Ісуса Христа та її власного життя.

Вона закликала жертвувати цей щоденний розарій за навернення й прощення грішників. Тоді з її вуст прозвучали також особливі слова-благання: «О, наш любий Ісусе! Прости нам провини наші, врятуй нас від вогню пекла і приведи на небо усі душі, а особливо ті, котрі найбільше потребують Твого милосердя».

Треба, однак, зазначити, що саме третє по-

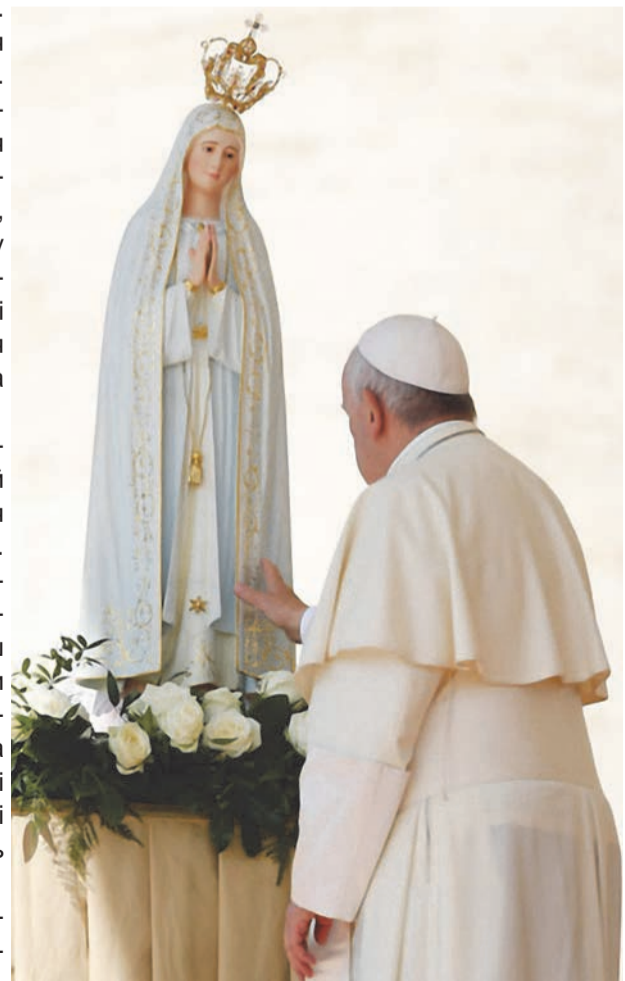

слання Богородиці стало предметом суперечок і маніпуляцій. По-перше, воно так і не було опубліковане повністю. Крім того, засоби масової інформації і на сьогоднішній день активно поширюють чутки про його редагування католицькими ієрархами.

Про саме його існування стало відомо лише у 1944 році, коли сестра Лусія розповіла про нього Папі Пію XII під час особистої зустрічі.

У 1959 році Папа обговорював з кардиналами питання публікації третього послання. Усі прийшли до висновку, що це не на часі. Після того лист сестри Лусії читали Іван XXIII, Павло VI та Іван Павло II. Лише у 2000 році відбулася часткова публікація послання, де ішлося про замах на Івана Павла II. Кардинал Йозеф Ратцінгер (нині папа-емерит Венедикт XVI) привідкрив завісу таємничості, натякнувши, що нерозкрита частина послання містить жахливу інформацію про долю людства і християнства.

Павло ЗІНЧЕНКО,
Католицький медіа-центр

«Фінальна битва між Богом і сатаною буде за шлюб і сім'ю»

«Фінальна битва між Господом і царством сатани буде за шлюб та сім'ю», – кілька років тому розповіла сестра Лусія дос Сантос з Фатіми кардиналові Карло Кафарі.

Кардинал Кафарі – засновник і президент Папського інституту Івана Павла II з вивчення шлюбу та сім'ї. Він був членом Найвищою Трибуналу Апостольської Сигнатури, входив до Папської Ради у справах сім'ї та до Папської Академії на захист життя. 2006 року Папа Бенедикт XVI іменував його кардиналом. У 2015 році був серед 45 призначених Папою Франциском де-

легатів на Синоді, присвяченому сім'ї.

16 лютого 2008 року кардинал Кафарі (згодом архієпископ Болоньї) відвідав муніципалітет Сан-Джованні-Ротондо, щоб відслужити св. Месу на могилі святого Піо. Після Меси кардинал дав італійському каналу «Teleradio Padre Pio» інтерв'ю, уперше опубліковане в березні 2008 року в журналі «Голос отця Піо». Він розповів, зокрема, про свою відданість отцеві Піо та про велике значення, яке цей та інші містики мають для сучасного світу.

– Ваше Високопреосвященство, нещодавно в

«Корр'єре делла Сера» ви сказали, що завжди мали велику прихильність до отця Піо. Розкажіть, будь ласка, чому.

– Найбільшу симпатію до нього я відчував на самому початку свого служіння, бо в мене був доволі унікальний досвід. Коли я лише кілька місяців був священником, до мене прийшов брат-священик, значно старший, який переживав серйозну кризу віри. Це тяжко описати, адже для священника криза віри – страшна справа! Я сказав йому: «Брате, я занадто молодий; я не відчуваю, що можу нести такий тягар. Зайди до отця Піо». Він пішов, і, поки розмовляв із отцем, мав містичний досвід, у якому дуже сильно пережив ласку Бога. Зараз це один із найкращих священників, яких я знаю. Він є у вас. Усе почалося з цього.

– Ви колись зустрічали отця Піо особисто?

– Ні, я ніколи не наважувався піти до нього, бо думав, що марнуватиму його час! [...] Я вважаю, що святой Піо належить до тих великих містиків, яким властива найглибша участь у Христовому хресті, що його вони беруть на себе сьогодні, під час великої трагедії людства – атеїзму. Отець

Піо, свята Джемма Галгані, свята Тереза Бенедикта від Хреста, мати Тереза – усі вони мали багатий досвід, усі сиділи за столом із грішниками. Вони по-різному переживали страждання в Гетсиманії, засвідчуючи любов Христа, який бере на Себе біль людини, що залишила батьківський дім і не хоче повертатися, навіть якщо знає в серці, що їй краще в рідній оселі, а не пасти свиней... Люди сьогодні думають, наче можуть жити так, ніби Бога не існує; і ми бачимо, що це спричинює руйнування.

– Існує пророцтво сестри Лусії дос Сантос, фатімської візонерки, чий беатифікаційний процес розпочався 13 лютого [2008], у якому вона говорить про фінальну битву між Господом і царством сатани. Полем бою тоді буде сім'я. Життя і сім'я. Не всі знають, що ви отримали вказівку від Івана Павла II щодо планування та створення Папського інституту з вивчення шлюбу і сім'ї.

– Так. На початку цієї роботи, покладеної на мене, раба Божого, нині святым Іваном Павлом II, я написав сестрі Лусії через її єпископа, оскільки змоги говорити з нею

напряму ні в кого не було. Однак я не чекав великої відповіді, оскільки питав лише для молитовних намірів. Але протягом кількох днів мені надійшов дуже довгий лист із її підписом (зараз він – в архівах Інституту). У ньому ми знаходимо фразу про те, що фінальна битва між Господом і царством сатани буде за шлюб та сім'ю. «Не бійся», – додає сестра, бо є Той, Хто працює заради святості шлюбу та сім'ї. Але завжди будуть і ті, хто боротиметься проти, тому що це вирішальне питання. А потім вона запевнила, що «наша Мати вже розчавила його голову».

Звертаючись до Іванна Павла II, ви також відчуєте слухність її слів, оскільки тут ідеться про стовп творіння, правду стосунків між чоловіком і жінкою, між поколіннями. Якщо ви зруйнуєте стовп, увесь будинок розвалиться, і ми зараз, у наш час, це бачимо, це знаємо. Читаючи найкращі біографії отця Піо, я зрозумів, що цей чоловік був такий уважний до святості шлюбу та подружжя, що був готовий захищати їх навіть – у разі потреби – з виправданою жорстокістю.

Діана МОНТАНА,
кореспондент
«Aleteia» в Римі

Вичитано в Інтернеті **УКРАЇНСЬКИЙ ВЧЕНИЙ ДОВІВ, ЩО МОЛИТВА ЗМІНЮЄ КРОВ І СПРАВДІ ЛІКУЄ**

Чи справді молитви мають чинливу силу? Вчений вирішив перевірити це експериментальним шляхом. Дослідження тривали 15 років. Науковець брав венозну і капілярну кров у добровольців, робив її аналіз. А потім просив досліджуваного або когось із близьких читати молитву протягом 10-15 хвилин, подумки або вголос. Після цього знову робили аналіз венозної та капілярної крові. І вона різнилася!

– Ще зі студентських років я займався дослідженням лейкоцитів – це клітини крові, які захищають нас від проникнення хвороботворних мікробів, – розповідає Михайло Лазорик, дослідник, кандидат медичних наук, автор 166 патентів та 15 ліцензій. – Я досконало вивчив явище фагоцитозу, коли лейкоцити пожирають інфекцію, визначив ферменти та деякі речовини у лейкоцитах і фагоцитах.

Пізніше я випадково виявив, що лейкоцити у капілярній та венозній крові мають різну активність, а також винайшов метод визначення цих клітин не лише у мазку (загальноприйняте визначення лейкоцитарної формули крові), а й у системі Si, коли їх можна визначати у конкретних цифрах на літр, а також виявити кількість мікробів, поглинутих лейкоцитами (так зване мікробне число). А там я виявив

абсолютно інші закономірності, ніж у мазках. Зачепився за це, почав вивчати докладніше. Зокрема, вивчав ці зміни до та після різних хвороб, до та після впливу мінеральних вод, голкотерапії, лікування ваннами.

– А як прийшла думка вивчити вплив молитви?

– Я сам виріс у релігійній родині. Силу молитви ніколи не ставив під сумнів, адже віра є бездоказовою. Проте як науковець, я мав довести це у конкретних дослідженнях.

Адже відомо, що після молитви та церковних піснеспівів людина відчуває умиротворення, духовне полегшення. А що ж відбувається на фізичному рівні? Зокрема, з нашою головною рідиною – кров'ю? От це я і почав вивчати. Почав шукати добровольців, що виявилися важкою справою. Просив людей помолитися над собою або щоб хтось інший молився над ними, вголос чи подумки. Люди, що зголосилися, були різної статі, рівня освіти, соціального статусу, професій, хворіли на різні недуги (був і атеросклероз, і гепатит В, і ревматизм). А от священнослужителів вирішив не залучати, щоб вони не піддавалися сумніву щодо цілющого значення молитви.

Перед дослідом брали капілярну та венозну кров, проводили її аналіз. Потім дослі-

джуваний (або його знайомий) читав молитви хвилин 15-20 – це «Отче наш», «Вірую», «Царю Небесний», 50-й псалом, до святих, до небесних покровителів. Після цього знову робили аналіз венозної та капілярної крові і визначали кількісні та морфо-функціональні властивості її клітин.

– І що ж виявилось?

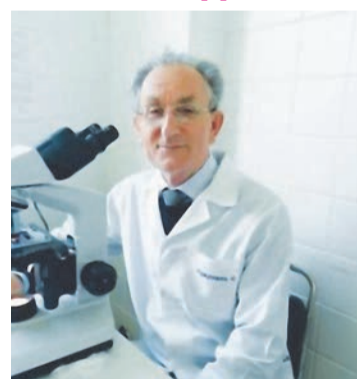
– Кров ставала іншою на клітинному рівні! Пам'ятаю, наш перший досліджуваний мав остеомієліт (гнійне запалення кісток стегна після важкої аварії). В аварії загинув його брат, а від болю у кістках чоловік страшенно мучився. Молитву читав не він сам, а спеціально запрошена особа. Коли порівняли показники крові до та після молитви, то виявилось, що рівень одного з показників фагоцитозу був у шість (!) разів нижчим, ніж до експерименту! Цей перший випадок лише підтвердив, що ми – на правильному шляху.

Усі подальші експерименти показали одне і те саме: після молитви агресивність інфекції в організмі падала. Особливо коли йшлося про гостру фазу хвороби. Наприклад, ще одним добровольцем був чоловік з остеохондрозом хребта та перенесеним інфекційним гепатитом. Він сам читав комплекс молитов протягом 5-7 хвилин, а потім ще стільки ж

часу слухав, як читали інші. Пацієнт загалом був віруючим та регулярно молився. Після молитов ми зафіксували зміну показників запалення – вони стали нижчими.

Загалом, у кожному випадку ми вивчали три групи показників: кількість лейкоцитів та їх складових – нейтрофілів та лімфоцитів у літрі крові, кількість тромбоцитів у літрі крові та показники фагоцитозу мазка на літр крові. В одних випадках показники змінювалися більше у венозній крові, в інших випадках – у капілярній (таке було, зокрема, у пацієнта, який проходив акупунктуру); бувало, що й в обох зразках.

Для більшої достовірності визначення впливу молитви на клітини крові різних відділів судинного русла було зроблено кількома методиками – і за абсолютними величинами, а за їх значеннями, і за процентами змін. У кожному досліді ми виявили статистично достовірні зміни величин окремих показників клітин крові різних відділів судинного русла, що свідчить про те, що молитви є реальним чинником, який викликає зміни кількості та морфо-функціональних властивостей клітин крові. А це, своєю чергою, є доказом того, що молитва справді впливає на організм на клітинному та субклітинному рівні.

– Чи можна пояснити такий фізіологічний та клітинний ефект, спричинений молитвою?

– Молитва – це не просто слова. Це коливання певної частоти. Давно доведено, що молитва змінює структуру води. Адже феномен освяченої води на Богоявлення – це не міф, а науковий факт. А людина майже на 80% складається з води. Тож, діючи на найголовнішу рідину нашого організму, молитва змінює його на клітинному рівні навіть у тому випадку, коли ви читаєте її подумки. А коли вона промовляється вами чи чується, звукові упорядковані коливання додатково діють на організм людини і викликають зміни показників крові, зменшують запальні процеси, чинять цілющу дію.

ДЕСЯТИНА – ЩО ВОНО ТАКЕ?

«І ось зоря, що її бачили на сході, йшла перед ними, аж поки не підійшла і не стала зверху, де було Дитятко.

Побачивши зорю, зраділи радістю вельми великою. Увійшли до хати й побачили Дитятко з Марією, матір'ю його, і, впавши ниць, поклонились йому; потім відкрили свої скарби й піднесли йому дари: золото, ладан і миро» (Мт. 2, 9-11)

Згадуючи у цьому різдвяному часі про царів-мудреців, які йшли за зорею і, знайшовши Дитятко і поклонившись йому, «відкрили свої скарби і піднесли йому дари», хочу заторкнутися «гарячу» тему церковного життя – тему дарів, пожертв, які ми приносимо до храму, чи даємо «на Боже»... Багато відеосюжетів про життя і діяльність Церкви, які виходять на наших телеканалах, на жаль, мають смак антицерковної пропаганди. Часто знаходять «головного героя», служителя Церкви, і навколо нього розгортають цілу історію. Майже завжди заторкують і тему грошей. Цю тему хочу заторкнутися і я, але маю намір поглянути на неї з іншого боку. Це тема десятини, тобто пожертви десятої частини своїх прибутків на потреби Церкви.

Коли розмова заходить про протестантів чи сектантів, то неодноразово можна почути осуд в їхній бік: вони, мовляв, мають за що здійснювати свою діяльність, бо вони мають обов'язок давати десятину, тобто, що вони фінансово «стоять нормально». Може скластися враження, що дійсно десятина (10% від місячного заробітку) – це щось придумане людиною, що вона стосується членів сект і придумана для їхніх діяльностей, і що вона не має відношення до нашої Церкви. Проте коли ми посвятили наш храм у Крихівцях, то хочу засвідчити, що було декілька родин, які жертвували на храм, чесно вділяючи десятину від свого прибутку. Вони не мали жодного припису, обов'язку, але це робили від душі. Цим родинам, за їх словами, ніколи нічого не забракло, Господь їм давав усе, відколи вони почали вділяти цю жертву. Завдяки таким родинам і людям, які насправді щедро жертвували на будівництво храму (багато з них не є нашими парафіянами територіально, але духовно), нам вдалося за такий відносно короткий період часу звести такий чудовий храм. Тоді в мене й виникло бажання дослідити цю тему глибше, бо ж тема грошей, особливо грошей у Церкві, є темою гарячою, і лише одному Богові відомо серце жертводавця, чи він дає «зі свого надміру», чи дає «все, що має», як оту «вдовину лепту», яку Господь прийняв і про що говориться у Святому Письмі.

І. Отже, що ми знаємо про десятину? Звідки вона бере свій початок?

Заглянемо до Святого Письма Старого Завіту. Першу згадку про десятину знаходимо у книзі Буття (14,20): Аврам дав десятину всього того, що мав, Мелхіседеку, священникові Бога Всевишнього. Десятина практикувалася і в інших народів за часів біблійних патріархів: Яків десятину вводить як обітницю Богові: «...і з усього, що даси мені, напевно дам тобі десятину» (Бут. 28,22).

Отже, історія з Яковом була такою (Бут. 28,10-22): «Тоді вийшов Яків із Версавії і пішов у Харан. Дійшов він на місце й заночував там... І сниться йому, що ось драбина спирається об землю, а верхом сягає неба, і оце ангели ступають по ній вгору й сходять наниз. А над нею стояв Господь і мовив: «Я – Господь, Бог Авраама, твого батька, і

Бог Ісаака. Землю, що на ній ти лежиш, я дам тобі й твоєму потомству. Твоє ж потомство буде численне, як земний порошок. Ти поширишся на захід і на схід, на північ і на південь. Усі народи землі будуть благословенні через тебе і твоє потомство...» Коли ж Яків прокинувся зо сну свого, то промовив: «Направду, Господь є на цьому місці, а я не знав...» Тоді Яків пообіцявся, кажучи: «Як Господь буде зо мною і збереже мене в цій дорозі, що її верстаю, і як дасть мені хліба їсти та й одержу одягтися, так що вернусь я живим-здоровим у господу мого батька, то Господь буде мені Богом, а камінь цей, що його я поставив як стовпа, буде дім Божий,

і з усього, що даси мені, напевно дам тобі десятину».

У той час десятина ще не була обов'язковим законом, а тільки виразом особливих стосунків деяких патріархів з Богом. Яків на знак вдячності Богові обіцяє давати десятину. Щось подібного роблять християни, коли дають якусь жертву, як подяку за отриману ласку, вислухані молитви чи на знак прохання якоїсь допомоги від Бога.

Не лише десятина була способом жертви Богові, але й інші види пожертвування: наприклад, першоплоди, про що читаємо у книзі Виходу 23,19: «Щонайкраще з першоплоду землі твоєї приносимеш у дім Господа, Бога твого».

Виникає запитання: чи дійсно Господь мав потребу у тих «десятинах»? Господь не мав і не має потреби у нічому, і навіть у тих жертвах, але встановлює, – зверніть увагу: саме Він встановлює їх, як засіб релігійного виховання, відносин, зв'язку з ним. Він хоче, щоб людина чулася в обов'язку стосовно Бога, що не завжди людині до вподоби.

Господь через Мойсея передає своєму народові деякі вказівки (Вих. 35,1-29): «Зібрав Мойсей усю громаду синів Ізраїля й каже до них: «Ось що заповідав Господь чинити: Шість днів робитимете, сьомий же день має бути святим для вас; субота – цілковитий спочинок на честь Господа. Кожен, хто робитиме в цей день, буде караний смертю...» І промовив Мойсей до всієї громади синів Ізраїля: «От що заповідав Господь словами: Принесіть від себе жертву Господеві. Кожен охочий нехай принесе як жертву: золото, срібло й мідь; блакит, порфіру, кармазин, тонке полотно й козячу шерсть; баранячі шкури червоні, борсучі шкури й

акацієве дерево; олію на світло, пахощі на миро для помазання і на благовонне кадило; онікс-каміння й каміння, щоб вправляти в ефод і в нагрудник. Кожен добрий знавець з-між вас нехай приїде й робить усе, що заповідав Господь...» І відійшла громада синів Ізраїля від Мойсея. Потім поприходили всі, до кого промовило серце, і всі, кого заохотив дух, і поприносили пожертви Господеві на будову намету зборів та всіх потреб, і на святі ризи. Поприходили чоловіки й жінки; усі охочі серцем поприносили... Усі чоловіки й жінки, в яких серце було щедре подавати на всяку роботу, яку Господь заповідав через Мойсея зробити, усі сини Ізраїля приносили

доброхоті пожертви Господеві...» У наступній главі (Вих. 36, 3-6) читаємо про те, як Мойсей передає веління Бога на пожертвування для скинії, але коли принесено було цілком достатньо, Мойсей зупинив потік пожертвувань: «І взяли вони з-перед Мойсея всі приноси, що поприносили сини Ізраїля на будівлю й спорудження святині, щоб збудувати її; але сини Ізраїля приносили щоранку й далі добровільні пожертви. Так, що всі майстри, що були зайняті на роботі коло святині, поприходили кожен від своєї роботи, що її виконували, і сказали до Мойсея: «Народ дає більш, ніж треба для виконання діла, що заповідав Господь зробити». І велів Мойсей розголосити по таборі таке: «Нехай ні чоловіки, ні жінки не дають більш ніяких жертв для святині!» Так було стримано народ від жертв; бо було вже досить запас».

Під десятиною розумілася десята частина зі всього, що отримує від своєї праці людина (Лев. 27, 30): «Всяка десятина від землі, чи від засівів із поля, чи від плодів із дерева, буде Господеві: (вона) свята Господеві...» Десятина йшла на користь коліна Левія, що ніс на собі обов'язки священства. Коліно Левія не отримало, на відміну від інших колін, земельного наділу, оскільки служило скинії Господній. Матеріальне забезпечення священників і левітів залежало від релігійного благочестя та свідомості єврейського народу. Тому, попри зобов'язання етичного характеру (це було їхнім обов'язком), священники і левіти мали й матеріальні спонуки піклуватися про підтримку релігійного життя Ізраїлю на належній висоті, тримати рівень свого служіння. Десятина, в цьому випадку, була на зразок доходу, який виплачувався замість земельного наділу. Коліно Левія складало десятину єврейського

народу, тому у встановленні десятини полягала природна справедливість – ряд колін утримує на свої засоби одне коліно, яке виконує для всього народу священниче служіння, приносить жертви за них.

Після збору десятина розподілялася всередині коліна Левія за досить складною системою. З десятини, отриманої від «синів Ізраїлевих», виділялася десятина в жертву Богові, на первосвященника, на священників, на пристрій свят (Числа 18, 21-32); також на підставі Втор. 14, 28-29 можна зробити висновок, що кожен третій рік збиралася ще десятина, яку потім споживали вдови, бідняки і левіти. У цій же книзі Второзаконня (14, 22) читаємо: «Даватимеш точно десятину з усього врожаю твого посіву, з того, що виросте в полі щороку».

Хоча в Законі й не вказувалося, яке покарання належить за несплату десятини, проте кожен ізраїльтянин вважав своїм обов'язком підтримувати це правило. В дні пророка Малахії Бог навіть звинуватив ізраїльтян, які перестали жертвувати, що вони «обкрадають» Його «десятиною і приношеннями» (Мал. 3,7-9): «З часу батьків ваших від Моїх заповідей відступили і їх не пильнували. Поверніться ж до Мене, і Я до вас повернуся, – говорить Господь сил. А ви питаєте: Як нам повернутись? Хіба годиться людині обкрадати Бога? Ви ж Мене обкрадаєте й питаєте: В чім ми Тебе обікрали? – Десятинами й приносами! Ви тяжко прокляті, а все ж таки ви, увесь народ, Мене обкрадаєте. Приносьте всі десятини до комори, щоб була пожива в Моїм домі, і таким робом випробуйте Мене, – говорить Господь сил, – чи не відчиню вам загат небесних і не виллю на вас благословення понад міру? Для вас Я погрожу сарані-ненажері, щоб не пустошила у вас земного плоду, та й щоб виноград не став у вас безплідним у полі, – говорить Господь сил. Усі народи щасливими вас будуть називати, бо будете країною втіхи, – говорить Господь сил».

Отже, як бачимо, сам Господь через Мойсея встановив закон, щоб давати десятину частину від того, що людина заробляє, як ми кажемо, «на Боже». Ця жертва десятини йшла на храм, на утримання священників з роду Левітів і на потреби бідних, сиріт і вдов. Цей закон був обов'язковим у Старому Завіті й за невиконання чи нехтування ним Господь гнівався і навіть звинувачував у крадіжці. Встановлення цього закону мало виховний характер – щоб людина не забувала, що вона заробляє, доробляється чогось, бо Господь дає їй цю можливість, і тому повинна дякувати Богові – жертвою. Часто людина всі свої заробітки гордо приписує собі («То я доробився!»), а тому і відзначається скупістю та невдячністю щодо Бога.

II. Новий Завіт і десятина

Нас же, що живемо за законами Нового Завіту, цікавить запитання: чи цей закон зобов'язує і нас? Чи є якийсь інший закон, що стосується пожертвування, данини, якогось роду «новозавітної десятини»?

Ісус про десятину згадує один раз і то негативно, бо говорить про фарисей, які сплачують її задля власної

Добрий і вірний слуга Господній

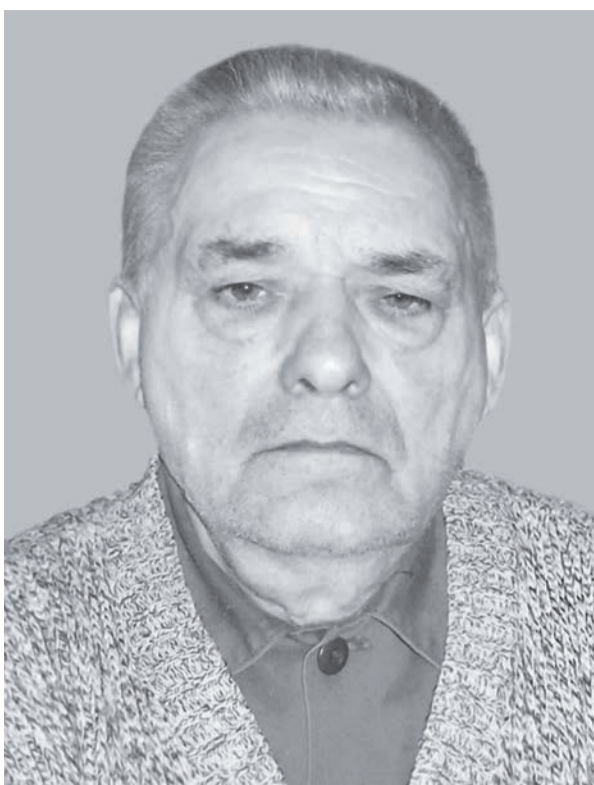
У грудні 2016 року в церкві св. Йосафата у Львові відбувся Чин похорону. За дорученням Митрополита Ігора приїхав єпископ Володимир Груца і промовив слово про померлого. Присутні: священники, монахи, родина і знайомі. Отець Михайло Хрипа, ЧНІ – товариш покійного з часів підпілля – розповів про його багате на подвиги життя. Похорон був дуже скромний. А хоронили Василя Кобрин – людину, про котру варто промовити слово, щоби згадати героїчну самовідданість віруючої людини у ті далекі 60-і та 80-і роки – пік боротьби за легалізацію та утвердження УГКЦеркви.

Народився Василь Кобрин 1 січня 1938 року в селі Тучне Перемишлянського району Львівської області в дуже працюючій і релігійній родині сільського господаря. В родині було двоє дітей – Марія і Василь. Батьки своїм прикладом показували, як жити і працювати; дуже хотіли, щоб діти вчилися, розуміли, що саме від освіти залежить, як складуться їхні життєві дороги.

Йшов 1957-й рік. Молодь вербували за комсомольськими путівками їхати в Донбас, на шахти. Василь комсомольцем не був, але взяли. З Луганська привезли на станцію «Дарівка» на будову шахти...

Жити було важко – зовсім не так, як обіцяли агітатори. Нові поселенці приїхали голодні. Ходили красти. Люди комсомольців незлюбили, чинили їм опір. Було тертя між «східняками» та «западенцями».

А вже восени Василя призвали до армії. Скерували в Прилуки, у школу молодших авіаційних спеціалістів. В армії В.Кобрин був на дуже доброму рахунку, і йому запропонували залишитись на понадстрокову службу. Можливо, й залишився б, але відбувся внутрішній перелом – Василь став віруючим, згадав про Бога. І сталося це якось раптово. У вільний час він багато читав і почав задумуватись – життя видавалось якимось порожнім. Одного разу йому приснилося, що він молиться

«Отче наш». Прокинувшись, він повторив те, що колись у дитинстві мама вчила. З того часу молитва «Отче наш» супроводжувала його скрізь. Жодного дня не пропускав молитви і за кілька місяців відчув таку ревність, якої вже не відчував більше ніколи в житті.

А на роботі його «просували» в кар'єрі і вимагали вступити в комсомол. На загальних зборах, у присутності всіх, Василь відверто сказав, що вірує в Бога. Його викликали до начальства льотної частини дивізії, до політчастини – проводили виховні бесіди. Не допомогло – стояв на своєму. Тоді ним зайнявся відділ контррозвідки. І знову довелося признатися, що вірить у Бога.

У 1960 році Василь Кобрин звільнився в запас.

Повернувся додому. Якось на одному з підпільних богослужінь приступив до священника, отця-студита (не запам'ятав навіть його імені), і висповідався з цілого життя. Після сповіді відчув полегкість, дістав впевненість у собі, дістав сили жити і боротись.

Якось познайомився з отцем Василем Білінським (який пізніше проживав у хаті батьків Василя), і той став його духовним наставником. Давав читати релігійні книжки, багато розповідав про Бога і релігію. Василь почав супроводжувати отця Білінського, який був дуже активним священником, в поїздах на відправи. Разом з людьми відмикали зачинені владою церкви в Івано-Франківській та Львівській областях. Через отця Кобрин познайомився з іншими священниками переслідуваної УГКЦ.

З отцем Германом Будзінським почав активно співпрацювати, коли арештували о. Білінського. Разом писали протестні листи. Отець Будзінський порадив звернутися до адвокатки Смірної, яка обороняла митрополита Йосифа Сліпого. Вона написала заяви, скарги на захист о. Білінського. Василь з часом і сам навчився такі документи готувати, бо грошей на оплату послуг адвоката не було. У справі о. Білінського, з приготованими адвокаткою документами, Василь Кобрин звертався до Верховного суду СРСР. Та прокурор, почувши про богословські студії Білінського, відмовив. Тоді Василь поїхав до Києва – вже до Верховної Ради УРСР. І переміг, бо о. Білінський відсидів лише рік і три місяці замість присуджених трьох років.

У 1967 році Василь познайомився з о. Михайлом Винницьким – дуже активним в підпіллі священником. В 1975 році за сфабрикованими матеріалами отця Винницького арештували. Цього разу всі документи, щоб вибороти йому свободу, Василь готував сам. Сам їздив до Верховної Ради, і в прокуратуру, і до Москви. Та не допомогло – отця таки засудили.

(Далі, у наступному числі «Мети»)

Ірина КОЛОМИЄЦЬ,
Музей Патріарха Йосифа Сліпого в УКУ

(Закінчення, початок на 10-й сторінці)

слави і гордості. Він дорікає їм за те, що вони подачками-дарами прагнуть виправдати своє грішне життя – «без справедливості, милосердя та віри» (Лк. 11, 42): «Горе вам, фарисеї, бо ви даєте десятину з м'яти, рути та всякої городини, але занедбуєте правосуддя і любов Божу! І це треба було робити, і того не лишати».

Новий Завіт – це завіт любові, це завіт, головним законом якого є любов Бога і ближнього, а любов вимагає дбати і про Бога, і про ближнього. Він заохочує вийти з себе і перестати думати тільки про себе, а творити діла милосердя (Лк. 6, 38): «Дайте, то й вам дасться: міру добру, натоптану, потрясену, переповнену дадуть вам. Якою бо мірою ви міряєте, такою й вам відміряють».

Апостол Павло (I Кор. 16,1-3) не визначає конкретну суму чи відсоткову частину доходу, яку повинні збирати християни на потреби Церкви, але пропонує, щоб у неділю кожен відкладав зі свого заробітку частину грошей: «А щодо збірки на святих, то робіть і ви так, як я був наказав Церквам галатським. Першого дня тижня кожний з вас хай відкладає в себе, збираючи, що може заощадити, щоб збірок не робити тоді, коли сам прийду. А коли прийду, пошлю тих, що їх ви вважатимете, з листами, щоб вони віднесли ваш дар у Єрусалим». Апостол Павло звертається до жителів Коринту, які повинні були обдумати спосіб, як відкладати, щоб, коли прийде Павло, вони могли йому віддати – не примусово, а від серця.

В іншому місці апостол Павло пише

(II Кор. 9,5-9): «Я вважав, отже, потрібним просити братів, щоб вони вийшли до вас перед нами і приготували заздалегідь той заповіджений щедрий ваш дар, щоб він був готовий як правдивий дар, а не як вимушений даток. Але я кажу: Хто скупо сіє, скупо буде жати; хто ж щедро сіє, той щедро жатиме. Нехай дає кожний, як дозволяє серце, не з жалю чи примусу: Бог любить того, хто дає радо. А Бог спроможний обсипати вас усякою благодаттю, щоб ви у всьому мали завжди те, що вам потрібне, та щоб вам ще й залилось на всяке добре діло, як написано: «Розсипав, дав убогим; праведність Його перебуває вічно».

У своєму листі апостол застерігав: «Якщо ж хто не піклується про потреби... своїх домашніх, то він відрікся від віри і гірше за невіруючого» (1 Тим. 5, 8). Таким чином нагадував вірним про обов'язок піклуватися про братів у вірі. Тому він проводив збірки «для святих», які потребували допомоги, і нагадував про потребу дбати про вдів і про сиріт.

Апостол Павло з вдячністю приймав дари від збору вірних «на потреби» і переживав, щоби своїм життям і своїми потребами «не обтяжував» нікого з братів (пор.: I Сол. 2, 9; Фил. 4, 15-18). Отже, серед послідовників Христа, скоріше всього, практикувалися добровільні пожертвування.

Традиція збору «десятини» як закону, встановленого Господом, залишилася у багатьох і донині. Наприклад, на наших землях князь Володимир на десяту частину своїх доходів побудував т.зв. Десятинну церкву. Десятину

збирали на користь храму і його слугжителів; завдяки десятинним зборам Церква займалася благодійністю, утримувалися сиротинці і доми престарілих, монастирі, засновувались освітні заклади...

Апостол, говорячи про «збірки», каже про користь від них (II Кор. 9, 12-14): «Бо виконання цього служіння не тільки задовольнить потреби святих, але воно стане ще обильнішим завдяки численним подякам Богові. Спогадуючи цю прислугу, вони будуть хвалити Бога за ваш послух у визнанні Євангелії Христової та за щедрість вашого дару для них і для всіх. І вони своєю молитвою за вас з'являються вам зичливі – заради надмірної благодаті Божої у вас».

Висновок:

Незважаючи на те, що звичай платити десятину від своїх прибутків непомітно зник, і про цей «старозавітний, приписаний Богом, закон» і про «гарний новозавітний милосердний звичай» мало хто говорить і проповідує, існують різні спільноти (і в Католицькій Церкві зокрема), члени яких здають десятину на потреби катехитичних та євангелізаційних заходів, на діла милосердя, на освітні заклади, на будівництва храмів та монастирів, на утримання місій в цілому світі; одним словом – на «поширення Євангелії Ісуса Христа».

Ділячись своїми прибутками, християнин визнає, що всякий дар і всякий заробіток походить насамперед від Бога, бо якби Господь не поблагословив, то невідомо, чи ми би мали те все, що маємо. Багатьох християн, які звикли у більшій чи меншій мірі витрачати

гроші не завжди на найнеобхідніші речі, звичай давати десятину виховував би у стриманості щодо витрачання грошей, у здатності ділитися з ближнім, у свідомості, що Церква та її місійна діяльність залежить також і від «моєї» співпраці.

Розповідають про італійського святого Івана Боско (1815-1888), що його через ту кількість грошей, яка перейшла через його руки, можна було би вважати мільонером свого часу. Але все, що перейшло через його руки, пішло на ораторії для хлопців. Все, що перейшло через руки святої Матері Терези з Калькутти, пішло на потреби бідних; все, що перейшло через руки Падре П'ю, пішло на лікарню «Дім полегшення страждань» у Сан Джованні Ротондо...

Через мої руки, при зведенні храму, перейшло також дуже багато грошей. І кожного разу, коли я приймав якусь пожертву, я молився, щоб Господь прийняв її у вашому наміренні і ви отримали необхідні благодаті від Нього. І хоч час від часу ми мали борги, я завжди вірив, що Господь не залишить мене самого, а дасть у свій час скільки буде необхідно і через кого захоче.

І сьогодні, коли ми роздумуємо про трьох царів-мудреців, які увійшовши до хати, «побачили Дитячко з Марією, матір'ю його, і, впавши ниць, поклонились йому; потім відкрили свої скарби й піднесли йому дари: золото, ладан і миро» (Мт. 2,11), просімо у Господа ласку бути тими, які отримують більшу радість від того, що дають, ніж від того, що беруть.

о. Йосафат БОЙКО, ВС

29 порад Глави УГКЦ, які допоможуть стати добрими батьками

ВАЖКІ ПИТАННЯ

ЯК ВІДБУВАЄТЬСЯ ВІДЛУЧЕННЯ ВІД ЦЕРКВИ?

ПИТАННЯ: Як відбувається відлучення від Церкви? Хто ставить підпис, у якому офісі, чи існує журнал, де записані всі відлучені?

ВІДПОВІДЬ: Відлучення виражається в т.зв. «цензурах» (*sensura*), які представляють собою церковне покарання за особливо тяжкі проступки. Ці «цензури» мають не караючий, а лікуючий характер, адже їх мета – виправлення людини. Їх слід відрізняти від покарань за злочини.

Відлучення може статися двома способами: або в силу здійсненої дії, або за постановою суду після судового процесу. У першому випадку мова йде про відлучення *latae sententiae*, у другому – *ferendae sententiae*. Відлучення *latae sententiae* (за заздалегідь винесеним рішенням) відбувається автоматично – для цього не потрібен ні суддя, ні офіс. Людина відпадає від церковного спілкування в силу вчиненого діяння, навіть якщо ніхто не знає про це діяння. Відлучення ж *ferendae sententiae* набуває чинності тільки з моменту вирішення компетентної влади.

Але в обох випадках наслідки відлучення однакові: відлучений не має права здійснювати ні Таїнства, ні сакраменталії; не може сам приймати Таїнства (а в разі *ferendae sententiae* – і сакраменталії); якщо після відлучення за судовим рішенням він помирає без ознак покаяння, то над ним заборонено відспівування; відлучений не може користуватись індульгенцією, а також виключений з заупокійних богослужінь і публічних молитов Церкви (проте віруючі можуть молитися за нього в приватному порядку, а священники можуть служити за них Служби Божі приватно). Той, хто відлучений від Церкви, не може бути призначений на церковну посаду, а якщо це і відбувається, то він негайно з неї знімається. Всі акти управління в Церкві в стані відлучення визнаються недійсними. Відлучений також позбавляється винагород або пенсій, пов'язаних з його церковним статусом.

У деяких випадках відлучення пов'язано з прихованими гріхами (наприклад, з абортom). Зрозуміло, що подібне відлучення жодним чином не може бути зафіксовано в документах. Однак відлучення *ferendae sententiae* можуть бути зафіксовані. У разі необхідності в книзі охрищених ставиться особлива відмітка.

СТИХІЙНЕ ЛИХО: БОЖА КАРА?

Чи правильно говорити, що стихійні лиха – це Божя кара за гріхи?

Невірне твердження, нібито Бог карає людину за заподіяне зло. Правильно було б говорити, що покарання міститься в самому скоєному

(Продовження у колонці на стор. 13)

Глава і Отець УГКЦ Блаженніший Святослав у черговому ефірі інтерактивної програми «ВІДКРИТА ЦЕРКВА» на тему «Батьки та діти» розповів про те, як бути добрими батьками, як виховувати «проблемних» дітей, чи потрібно дітей карати, а також дав кілька порад щодо належного статевого виховання.

УСПІШНЕ

ЩАСЛИВЕ БАТЬКІВСТВО

Дитина дарована Господом Богом її батькові й матері як плід їхньої любові. Аби рости і розвиватися духовно, психологічно та фізично, вона має потребу в любові. Батьки та матері, любіть своїх дітей!

Дитина потребує і батька, і матері. Церква у своєму соціальному вченні каже, що дитина має право на сім'ю, потребує і батька, і матері, щоби повноцінно інтегрально рости й розвиватися. У такій сім'ї є всі необхідні умови для належного її виховання.

Є зранені сім'ї, коли хтось відсутній. Тоді громада, спільнота намагається допомогти у вихованні дитини. Та повноцінно замінити присутність батька дитині не зможе ніхто.

Батьки – життєво важливі перші вихователі дитини. Першим їх обов'язком є виховати дітей до любові, до відповідальності.

Діти потребують бачити в поведінці тата і мами приклад для наслідування. Той приклад, який вони отримують під час свого виховання, вони нестимуть усе своє життя.

Стати великою, мудрою людиною можна лише виховуючись у сім'ї мудрих батьків.

Важливо вміти виховати дітей вільними людьми, відповідно до розуміння поняття свободи, які існують. Зокрема, у християнському розумінні справжня свобода означає здатність людини вибирати добро.

Дітей потрібно правильно мотивувати. Тоді зможемо підібрати ключик до їхнього серця, щоби навчити їх бути свідомими, мудрими, відповідальними.

Те, що є важливим для батьків, стає важливим для дітей. Якщо дитина бачить, що її тато і мама щодня моляться зранку і ввечері, то вона буде наслідувати їх поведінку.

Батько і мати повинні ввести дитину у світ невидимий, духовний. Бо зміст нашого земного життя полягає в належній підготовці до вічності.

Так, як ви шануєте своїх батьків, так вас будуть шанувати ваші діти.

Якщо діти будуть бачити, що мама говорить одне, а робить інше, то, будьте певні, вірогідність усього, чого ви їх навчаєте, в їхніх очах буде захитана.

ПРО ПОКАРАННЯ

Виховати дітей до любові за допомогою фізичного покарання неможливо. Бо не можна нікого змусити любити.

Не є добре, з християнської точки зору, фізично карати дитину, бо це її ранило духовно й душевно. Важко тоді говорити про те, що вона може стати відповідальною; радше тоді вона зможе вміло уникати покарань.

Одними покараннями і заборонами виховати вільну відповідальну дитину неможливо. З дітьми потрібно спілкуватися, присвячувати їм час.

Якщо дитина стримується від зла через те, що боїться покарання від батьків, поводить відповідно до моделі, яку їй накидають батьки, то за першої нагоди буде намагатися від неї звільнитися. Та чи досягнуть батьки успіху такою педагогікою?

ПРОБЛЕМНІ ДІТИ

Подекуди діти є проблемами для батьків, бо обмежують їхні приватні бажання. Така дитина стане проблемною.

Проблемні діти є зраними... Вони отримали травму внаслідок

неправильного ставлення до них. Незалежно від темпераменту дитини, вона є особою гідною, яка розвивається. Якщо правильно підійти до виховання дитини і не вбачати в ній перешкоду чи проблему для себе, тоді вона не виросте проблемною.

Батьки повинні навчитися правильно розуміти поведінку дітей, правильно усвідомлювати причини певних видів реакцій, які вони виявляють.

Батько і мати повинні знати своїх дітей. Це означає бачити набагато глибше за те, що вириває перед очима.

Проблемними часто є ті діти, які обділені материнською чи батьківською увагою та любов'ю. Вони протестують своєю поведінкою проти неправильного виховання. Вони не відчувають, що батько і мати їх люблять.

Своєю проблемною поведінкою діти намагаються привернути до себе увагу. Кожна проблемна поведінка є запитаннями, які батьки і вихователі повинні перед собою ставити.

Немає жодної дитини, яка була б проблемною сама в собі. А є поведінка дитини, яку повинні зрозуміти, правильно інтерпретувати і підібрати належну модель виховання, аби допомогти їй вирости вільною, відповідальною особистістю.

СТАТЕНЕ ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ

Інформувати про певні цінності у цій сфері повинні тільки найрідніші особи – тато і мама.

Ніхто брудними руками не має права втручатися у внутрішній світ дитини.

Дитинство – особливий священний період життя людини. Материнство та дитинство потрібно захищати.

Коли в дітей крадуть дитинство – чи примусовою працею, чи примусовою участю у військових діях, чи розбещеністю (ранньою сексуалізацією дітей, накидання їм чогось, що їм неприродне і чуже в цьому віковому періоді життя), – тоді нищиться її право бути дитиною.

Жодна програма статевого виховання не може усувати батьків.

Департамент інформації УГКЦ

10 способів, якими диявол нас дурить

Сатана – це змії. Пам'ятай це. Він – брехун і батько брехні. Він діє у твоєму житті, намагаючися спокусити тебе до гріха та відтягнути від Бога; але він також діє у світі, намагаючися звести тебе, пожертви тебе. Він хоче, щоб ти втратив віру і відвернувся від Бога. Ось десять його трюків. Подивись на них і будь в курсі, що він може зробити.

1. Релятивізм – це ідея про те, що не існує такого поняття як правда. Диявол не хоче, щоб ти вірив у правду, бо якщо правди нема, то не існує правильного і неправильного, а якщо нема неправильного і правильного, тоді годиться все. Він може спокусити тебе до гріха набагато легше, якщо спершу приведе тебе до віри в те, що нема такого поняття, як гріх.

Релятивізм наявний у нашому суспільстві повсюди. Він набирає різних форм. Інші трюки диявола у цьому тексті пояснюють деякі з різних форм релятивізму – пастки, в які ти можеш потрапити.

2. Індиферентизм – це ідея про те, що всі релігії однакові й не має значення, яку ти сповідуєш. Індиферентизм прийнятний у протестантизмі. Як часто тобі випадало чути фразу: «Не має значення, до якої церкви ти ходиш; головне – любити Ісуса»?

Цей індиферентизм успішно розширюється до мультикультуралізму. Люди кажуть, що не має значення, чи ти індус, мусульманин, юдей, сикх, буддист, католик – будь-хто. «Всі ми піднімаємось на ту саму гору, але різними стежками». Може, це й правильно щодо шляху; але деякі стежки кращі за інші, бо вони – правильніші, а, чесно кажучи, деякі з них ведуть униз, а не на вгору. Щоб було ясно: Ісус Христос – це найповніше й повністю звершене, фінальне об'явлення Бога людству, а католицизм – найповніше, найдавніше і найдовершеніше єднання з цим унікальним об'явленням Бога в Ісусі Христі.

3. Еклектизм – це близький родич індиферентизму. Еклектизм – це ідея про те, що ти можеш змішувати і поєднувати різні релігії та духовності, як можеш у деяких закладах робити морозиво на свій смак. Люди вважають, що це можливо, бо вони вже підписались під індиферентизмом. Обдумайте це. Ви не можете змішувати іслам і християнство чи буддизм і духовність із католицькою молитвою. Це не схоже на власне морозиво. Це швидше схоже на те, щоб накласти кетчуп на морозиво або вживати білу фарбу як вершки до кави. Не марнуйте зусиль.

4. Сентименталізм – це базувати моральні та віросповідні вибори більше на емоціях, аніж на вічних істинах. Це можуть бути

добрі або погані емоції. Тебе нервує хтось або чийсь вибори, і ти базуєш свої моральні вибори та свою віру на злості. Або ти можеш почуватися солодко й гарно щодо чогось, і базуєш на цьому свій емоційний вибір. Наприклад, двоє хлопців хочуть «одружитися», а ти кажеш: «Ой,

Ронні і Донні – такі хороші хлопці! Чому б їм не одружитися, як і всім іншим?» Ти базуєш свій вибір на емоціях щодо Ронні і Донні, ти прагнеш бути «гарною» людиною та мати сентиментальні уявлення про весілля, святкування і ювілеї. Не приймай важливих рішень на самих емоціях! Цей шлях провадить до хаосу й темряви.

5. Утилітаризм – це базувати моральні вибори та вірування лише на тому, що видається ефективним, вигідним та економічним. Наприклад, мама знаходиться в будинку престарілих. У неї ї старечий маразм. Утримувати її там дорого. Лікарі пропонують зробити їй ін'єкцію так, що «буде по проблемі». Не роби цього.

Утилітаризм – це те, чому ми вбиваємо мільйони дітей абортми. Це виглядає легкою справою. Зверніть увагу, як часто утилітаризм пов'язаний із сентименталізмом: «Ти ж не хочеш, щоб твоя мама й далі страждала? Ти ж не дозволиш так ставитися навіть до свого пса!» Бачиш, куди це веде.

6. Інкременталізм – це довге слово на означення «кап, кап, кап». Іншими словами, диявол не виказує свого плану зразу. Він перемагає цеглинка за цеглинкою. Це одна маленька брехня, одна маленька напівправда; тоді ще одна маленька брехня, тоді ще одна напівправда. Будь свідомим, що так діється від початку, і не попадайся. Він зводитиме тебе на свої шляхи через сентименталізм тут, утилітарні аргументи там, тут трошки індиферентизму, там крапля релятивізму. Він весь час працює, гризучи, ніколи не сплячи, ніколи не відпочиваючи.

7. Матеріалізм – я не говорю про ходіння до торгового центру на закупи до упаду. Це зменшена форма матеріалізму. Глибшою проблемою є зростання переконаності, що не існує надприродної сфери. Бог, ангели, демони, небо і пекло? – усе це лише

міф! Не існує невидимого світу. Тайнства – лише символи. Церква – просто людська інституція. Священики – не більше ніж соціальні працівники, вбрані в чорне. Подружжя – це лише клаптик паперу, сповідь – не більш ніж терапія і самопоміага, а хрищення і миропомазання є лише гарними ритуалами для наших дітей. Це матеріалізм. Упізнаєш? Зрікайся його усім своїм серцем. Це – брехня.

8. Сцієнтизм – це ідея про те, що єдиною правдою є правда наукова. Ніхто не визнає її як таку. Це – потужна брехня сатани, тому що це одна з речей, яка просто приймається суспільством. «Всі ми знаємо,

що наука заперечила Біблію, правильно?» Неправильно! Вся істина є Божою істиною, і справжня наука є завжди сестрою справжньої теології. Сцієнтизм – це відгалуження передбачуваного атеїзму. «Не існує Бога. Є лише закони науки. І все». вияви його і назви.

9. Ситуативна етика – це інша назва морального релятивізму. Ідея полягає у тому, що не існує нічого доброго чи поганого без урахування намірів та обставин морального вибору. Якщо ти хотів добра і обставини це виправдовують – тоді все, що ти вирішив робити, буде добрим. Величезна кількість католиків прийняли штучну контрацепцію, а потім і аборти, через ситуативну етику.

Легко побачити, що ця форма релятивізму зазвичай пов'язана з сентименталізмом та утилітаризмом, аби допровадити людей до вибору смертельного гріха, але ніколи не визнаючи цього й оправдуючи свій вибір. Це – не католицьке. Не ведіться на це. Якщо ви стикаєтесь з важким моральним рішенням, то поговоріть зі священником чи хорошим духовним радником.

10. Універсалізм – ця отрута просто з пекла є ідеєю про те, що Бог є настільки люблячий, добрий і милосердний, що не відправить нікого до пекла. Іншими словами: всі будуть спасенні! Це не тільки відверто суперечить Святому Письму, але також суперечить усьому вченню Церкви за дві тисячі років. Це приспало багатьох у фальшивій безпечності, ніби зрештою немає значення, що вони роблять і що обирають, бо всі вони у кінцевому підсумку потраплять на небо.

Сатана любить універсалізм, бо він вбирає свою брехню в одяг найбільшого атрибуту Отця – Божественного Милосердя. Найкращий спосіб відмовитись від цієї брехні – це боятися пекла.

За матеріалами: «Католицький оглядач» CREDO

(Продовження, початок на 12 стор.)

злі. Якщо людина випиває отруту і помирає, то невірно було б стверджувати, що її карає Господь. Всі наші гріхи мають не тільки особисті наслідки, але й наслідки на вселенському рівні, проте ми не знаємо, як саме це конкретно проявляється. Наслідки гріха очевидні на прикладі первородного гріха.

Святе Письмо наводить слова, сказані Богом Адаму: «За те, що ти послухав голосу жінки своєї та їв з того дерева, що Я наказав був тобі, говорячи: від нього не їж, – проклята земля за тебе; зі скорботою будеш харчуватися від неї в усі дні життя твого; тернину й будяччя виростить вона тобі, і ти будеш їсти польову траву; у поті чола твого будеш їсти хліб» (Бут. 3).

Ось як пояснює це «Катехизм Католицької Церкви»: «Письмо показує трагічні наслідки цієї першої неслухняності. Адам і Єва відразу втратили благодать первозданної святості. Вони бояться Бога, про якого склали помилкове уявлення, як про Бога, котрий ревно охороняє свої прерогативи. Гармонія, в якій вони перебували, встановлена завдяки первозданній праведності, зруйнована; влада духовних властивостей душі над тілом розбита; союз чоловіка і жінки підданий розбрату; їх відносини будуть відтепер відзначені похиттю та владолюбством. Гармонія із створеним світом розірвана. Видиме творіння людині стало чужим і ворожим» (399-400).

Звернемо особливу увагу на ці два останні речення. Відсутність гармонії з творінням – це наслідок гріха, яким було розірвано зв'язок із створеним світом. Таким чином, ворожість стихії – це прояв розриву гармонії з навколишнім світом. Але неприпустимо стверджувати, що та чи інше подія є покаранням для тої або іншої людини, для якоїсь категорії людей або для цілого народу. Не треба забувати, що і наші особисті гріхи можуть невідомим нам чином впливати на лиха, що відбуваються з іншими людьми. Про це, зокрема, згадував святий Папа Іван Павло II в апостольському умовлянні «Reconciliatio et Paenitentia»: «Визнавати, що в силу людської солідарності, настільки таємничої і невловимої, наскільки реальної і конкретної, гріх кожного якимось чином відображається на інших: це – інша сторона солідарності, яка на релігійному рівні зростає в глибокій і прекрасній таємниці спілкування святих, завдяки якій можливо говорити, що всяка піднесена душа звеличує світ. Цим законом сходження, на жаль, відповідає закон уподібнення, тож можна говорити і про спілкування в гріху, через яке всяка впавша душа разом з собою опускає і Церкву, а в якійсь мірі – і весь світ. Іншими словами, немає такого гріха, навіть самого сокровенного і таємного, навіть суто особистого, який би стосувався тільки того, хто його здійснює. Кожен гріх більшою чи меншою мірою, з великим або меншим збитком, відбивається на всій структурі Церкви та всієї людської сім'ї. Згідно з цим першим значенням, кожному гріху можна безперечно приписати характер гріха соціального» (16).

Різні лиха, що відбуваються навколо нас, спонукають підносити молитву слідом за святою Катериною Сієнською: «Господи, я згрішив – помилуй мене». Але невірно стверджувати, начебто стихійні лиха «надсилаються» в покарання за той чи інший гріх.

Вартує нагадати, що Папа Франциск у своїй проповіді від 27 жовтня 2017 року наголосив, що Господь Бог плаче, дивлячись на всі стихійні лиха та безліч вбитих невинних людей під час воєн.

Джерело: Радіо Ватикану

Актуальна тема

«І створив Бог людину на свій образ; на Божий образ створив її; чоловіком і жінкою створив їх. І благословив їх Бог, і сказав їм: «Будьте плідні й множитесь» (Бут. 1, 27-28).

ГЕНДЕР - НОВА ІДЕОЛОГІЯ РУЙНУЄ СІМ'Ю

(Продовження, початок у попередньому числі «Мети» 1/129 за січень 2017 р.Б.)

4. Гендерна теорія – хибна, ненаукова і сповнена суперечностей

а) Людина – це або чоловік, або жінка, вона розмножується через статеве єднання.

б) Кожна клітина тіла чоловіка – чоловіча, кожна клітина тіла жінки – жіноча. Результати досліджень нейрофізіології свідчать, що чоловік і жінка «від природи інакші» і доповнюють одне одного. Ці відмінності роблять людей здатними до батьківства і материнства.

в) Прояви несправедливості в стосунку між статями, як трапляється ще й досі в багатьох країнах (особливо мусульманських), не можна усунути скасуванням відмінних особливостей чоловіка і жінки. Тільки готовністю до взаємного доповнення можна подолати утиски та боротьбу за владу.

г) Якщо за гендерною ідеологією між чоловіками та жінками нема жодних принципових відмінностей, тоді стає зайвою боротьба за більші права для жінок.

г) Твердження, що всі сексуальні орієнтації рівноцінні, суперечить основоположній істині: гетеросексуальність – це передумова існування людського роду, на ній базуються подружжя та сім'я. Гомосексуальність відокремлює статевість від плідності і спричиняє розкол між статями й поколіннями.

д) Гендерна теорія стверджує: стать – це соціальна конструкція і її можна змінювати (gender fluidity). Однак така змінюваність чинна тільки в одному напрямку, тобто від гетеросексуальності до гомосексуальності.

Кожна не-гетеросексуальна схильність вважається «незмінною ідентичністю». Гендерна ідеологія бореться зі змінами від гомосексуальності до гетеросексуальності. Гомолоббі дискримінує колишніх геїв, які свідчать про зміну до гетеросексуальності, і криміналізує лікарів, які допомагають людям, що страждають від своєї не-гетеросексуальної «ідентичності».

е) Особи тої самої статі не можуть ставати «одним тілом» і продовжувати рід; через те вони не можуть створити подружжя. За всіх часів і у всіх суспільствах подружжя однозначно визначали як союз чоловіка і жінки, які здатні подарувати дітям життя і створити найкращі умови для їхнього зростання.

є) Боротьба за одностатеві «подружжя» – вигадана. Це показує статистика: тільки приблизно 2 % осіб мають схильності до тої самої статі. Серед них лише 2 % сприймають нововведення «реєстрованих партнерств», або одностатевих «подружжів». Це означає, що порядок цінностей, правову систему та інституції подружжя і сім'ї ставлять з ніг на голову заради 0,04 % населення.

ж) Екологічні рухи борються за довкілля для тварин і рослин, але воюють проти невідчужуваної двостатевої природи людини. Папа Бенедикт XVI сказав про це в німецькому Бундестазі 22 вересня 2011 року: «Значення екології в наш час – незаперечне. ... Проте існує й екологія людини. Також і людина має природу, яку вона мусить шанувати й

(Далі, у колонці, на стор.15)

Запитання до священика

ЛІТУРГІЙНО-ОБРЯДОВІ ЗАПИТАННЯ

На запитання з царини літургійно-обрядових питань відповідає о. Андрій Нагірняк на основі книжки «Про мораль, звичаї, обряди» (Львів: Свічадо, 2009) і рубрики «Запитання до священика», що існує на офіційній інтернет-сторінці УГКЦ — www.ugcc.org.ua.

84. Які є основні відмінності між святыми Літургіями Греко-Католицької Церкви і Православної Церкви? (Андрій)

– Справді, хоч наші Церкви належать до однієї літургійно-обрядової традиції, але в ході історичного розвитку обряди набули певних відмінностей. Це стосується й чинів звершення усіх святих тайн. Ці відмінності загалом не є значними та є своєрідними «обрядовими діалектами».

Наприклад, чин Хрищення у храмах УГКЦ найчастіше звершують через поливання водою, а не через повне занурення новоохрищеного у купіль; не роблять обходу довкола купелі під час співу «Ви, що в Христа христилися...»; не здійснюють чин постриження младенця і т.п.

Є певні відмінності і в звершенні Божественної Літургії:

- Царські врата під час святої Літургії постійно залишаються відкриті (у православних храмах вони у певні моменти відкриваються та закриваються);

- знак хреста вірні роблять лише при згадуванні Осіб Пресвятої Тройці і роблять його під час виголосу «Мир усім!» (у православних храмах знак хреста роблять під час кожного «Господи, помилуй!» та не роблять на «Мир усім!»);

- різняться молитви перед Причастям; деколи у храмах УГКЦ можна спостерігати традицію ставати на коліна у певні моменти святої Літургії, зокрема, для Причастя (цієї традиції нема у православних);

- після Причастя священик чашею зі святыми тайнами благословить людей зі словами «Спаси, Боже, людей твоїх...» (у православних священик благословить рукою).

Це основні зовнішні відмінності, але загальний вигляд, форма та зміст богослужень є однакові.

85. Чи в УГКЦ визначено, які саме молитви люди повинні промовляти зранку і ввечері? (Надія)

– Оскільки наша Церква належить до східнохристиянської традиції, то літургійно-молитовна спадщина у нас багато в чому спільна. У наших літургійних книгах (молитвословах та часословах, написаних церковно-слов'янською мовою), окрім богослужень церковного молитовного правила (Вечірня, Повечір'я, Полудночниця, Утреня, Часи), є також і правила щодо ранішніх та вечірніх молитов. І хоч ці правила стосувалися, в першу чергу, священиків та монахів, але ці молитви подавалися також і в молитовниках для використання загалом вірних. Частина цих молитов можемо побачити і зараз в молитовниках, виданих православними Церквами.

У наших молитовниках, ви-

даних українською мовою, натрапляємо на різні варіанти ранішніх та вечірніх молитов, серед яких багато укладених в недалекому минулому. Але в будь-якому випадку ці молитви кожного разу починаються так званими «Щоденними молитвами», або, принаймні, «Початком звичайним». Досить повний та витриманий у душі східнохристиянської традиції є набір молитов, поміщених в молитовнику «Прийдіте, поклоніться», який видано з благословення Глави УГКЦ.

86. Чому в УГКЦ в різних церквах відрізняється текст молитви, між іншим, перед святым Причастям? (Тарас)

– Перший варіант перекладу Божественної Літургії українською мовою був здійснений богословською комісією при головуванні патріарха Йосифа (Сліпого). Інший варіант, більш українізований, був підготовлений у 1980-х роках. Цей варіант використовувався паралельно з іншими і був, зрештою, затверджений Синодом єпископів УГКЦ. На жаль, цей варіант містить деякі неточності, які поступово виправляються. Власне, існування цих неточностей спричинює те, що в деяких храмах продовжують використовувати попередній варіант перекладу, бо переклад того чи іншого церковнослов'янського слова часто може дещо змінювати або й цілковито спотворювати богословський зміст тексту святої Літургії.

Текст молитви перед Причастям «Вірую, Господи, і ісповідаю...» справді має деяку відмінність у різних варіантах перекладу святої Літургії українською мовою. Але додаткового «і на життя вічне. Амінь» немає ні в старому, ні в новому варіантах перекладу. Подібні слова є у варіанті молитви перед Причастям, що її мовлять у православних церквах. На жаль, і в цій молитві є по-

милка перекладу. У церковнослов'янському варіанті наявні слова «як розбійник, ісповідаю (тобто «визнаю») Тебе», що, на жаль, переклали як «сповідаюся».

Як бачите, проблем з перекладом богословських текстів є досить багато, тому при Українському католицькому університеті працює Інститут богословської термінології та перекладів. Результатом їхньої праці є, зокрема, «Термінологічно-правописний порадник для богословів та редакторів богословських текстів».

87. В які святкові дні, що не враховані державним календарем, слід наполегливо утримуватись від виконання роботи? (Володимир)

– Божа заповідь каже «день свяятий святкувати». Це передбачає:

- стримання від праці та відпочинок;

- спілкування з Богом – особисту та спільнотну молитви (бо Христос каже: «Прийдіть до Мене всі стомлені та обтяжені, і Я упокою вас (дам вам відпочинок)»).

Тобто, згідно з цією заповіддю, християни кожного недільного (воскресного) дня та у дні великих християнських свят зобов'язані до утримання від праці та до участі у святковому богослуженні.

Згідно з постановами Синоду УГКЦ, обов'язковими є такі свята:

1) Різдво Христове (один день);

2) Богоявлення;

3) Благовіщення;

4) Вознесіння;

5) Успення Пресвятої Богородиці;

6) Св. ап. Петра і Павла.

Також заохочують до відзначення інших традиційних свят, зокрема:

1) Обрізання;

2) Преображення;

3) Воздвиження Чесного Хреста.

Вагомою причиною несповнення такого обов'язку може бути хвороба або ж необхідність іти на працю. Та все ж, навіть якщо ми не змогли сповнити заповідь стриманням від праці та участю у святковому богослуженні, то ми можемо, а навіть повинні, надолужити це довшою, ніж звичайно, особистою молитвою та читанням Святого Письма. Головне все ж сприймати це не просто як обов'язок, який обмежує нас та примушує до чогось, а як правило, виконання якого допомагає нам краще прожити наше життя, бо є нагодою зустрітись із Богом, котрий хоче і може «облегшити» нас від нашої втоми та усіх тягарів!

(Далі – у наступних числах газети «Мета»)

о. Орест-Дмитро ВІЛЬЧИНСЬКИЙ

Обережно, секти!

(Продовження, початок у «Меті» № 7/116 за вересень 2015 р.)

до харизматичного руху ставилися папи Павло VI, святий Іван Павло II, Венедикт XVI, а також папа Франциск, який свого часу як кардинал Бергольйо здобув харизматичний досвід.

У Ватикані існує орган, завдання якого – чути над розвитком і життям Католицької харизматичної онови: це «Міжнародна служба католицької харизматичної онови», яку 1993 року заснував Апостольський Престол. За різними оцінками, сьогодні у світі нараховується понад 120 млн. католиків-харизматів. Отже, не варто боятися католиків-харизматів. Це – один із церковних рухів, який позитивно оцінила низка католицьких богословів, ієрархів, пап, і який має благословення від найвищої церковної влади. Звісно, сьогодні треба обережно ставитись до всього – на жаль, шарлатанів та брехунів також багато. Але якщо група людей, яка декларує свою належність до «Католицької харизматичної онови», діє при парафії з дозволу пароха, то не варто побоюватися, що це секта. Якщо у вас все ж таки закралася певні сумніви, то поцікавтесь у свого пароха, чи група, яка викликала у вас сумніви, справді належить до «Католицької харизматичної онови».

58. Чи можна вважати сектою левфевристську Церкву?

З погляду антропології релігії, беручи до уваги винятковість цієї організації, несприйняття нею усіх інших, безперечно, що левфевристи – сектанти. Але з точки зору Католицької Церкви – це розкольникська група. Доречно зазначити, що Церква не покидає спроб вести перемовини з цією групою, але досі безуспішно.

Варто також зауважити, що левфевристи мають справжній єпископат, а тому святі таїнства їхні дійсні, їхня віра мінімально відрізняється від православної віри Католицької Церкви. Усе це ставить їх в один ряд із православними (у цьому разі йдеться про нез'єдинених з Апостольським Престолом) Церквами, а не із сектами.

59. Чи протестантські деномінації є сектами?

Поширена помилка серед українців – наклеювання ярлика «секта» на все, що не відповідає їхнім традиційним уявленням. У місцях компактного проживання вірних традиційних протестантських конфесій, як, наприклад, лютеранів чи кальвіністів, більшість людей не сприймає їх у сектантському контексті. Дещо іншою є справа з неопротестантськими рухами, які виникли у XIX столітті – баптистами, п'ятдесятниками чи найновішими – протестантами-харизматами. Саме їх називають «сектою», але насправді це не так.

Протестантські деномінації загалом прийнято називати «церковними групами», хоча цей термін і спричинює певну плутанину. Оскільки не відразу зовсім зрозуміло, про що йдеться. За своєю структурою і поведінкою протестантські деномінації належать до релігійних рухів і сект, а не є. Хоча це не означає, що в

їхньому колі немає сектантських тенденцій.

Ще один момент: за загальноприйнятою у світі термінологією, усі учасники екуменічного діалогу не є сектами, тобто ті, хто називає себе християнами та визнає, що Бог є єдиний у Пресвятій Трійці, і що Ісус Христос приніс себе в жертву за спасіння усього людського роду, й вірить у безсмертність людської душі, не є сектантами.

На наших теренах сектами – у вужчому значенні слова, і які називають себе християнами – є т.зв. «свідки Єгови» (оскільки вони заперечують божественність Ісуса Христа та Святого Духа, не вірять у Христове відкуплення та заперечують безсмертність людської душі), мормони, або як вони самі себе називають – «церква святих Ісуса Христа останніх часів» (вони фактично не вірять в єдиного Бога, а Бога Отця, Бога Сина і Бога Духа Святого визнають окремими богами), адвентисти сьомого дня (оскільки у них немає зрозумілого вчення про Пресвятую Трійцю, Духа Святого часто називають творчою Божою силою і не вказують, що Він – Особа, а також фактично заперечують безсмертя людської душі), догналівці, які також відомі як «підгорецькі отці», а самі себе називають Українською правдивою греко-католицькою церквою (у цьому угрупованні обожають Пресвятую Богородицю).

Також є в Україні і секти нехристиянського напрямку, як, наприклад, «Гаре Крішна».

60. Хто такі суботники?

Суботниками в народі називають адвентистів сьомого дня. Називають так тому, що вони святкують суботу замість неділі, як це прийнято в усіх християн. У народній мові слово «суботники» часто вживається для окреслення усіх сект та протестантських деномінацій, що, звичайно, є помилкою.

Стосовно ж місця адвентистів сьомого дня у християнському світі існують різні погляди. Невелика частина протестантських конфесій вважає їх протестантською деномінацією. Але є серйозні застереження стосовно доктрин, які сповідають адвентисти сьомого дня. Зокрема, йдеться про нечітке вчення про Святого Духа. Не зовсім зрозуміло, чи адвентисти сьомого дня вважають Святого Духа божественною особою, чи сповідають доктрину про його неособистий характер. Тобто, їхнє навчання про божественну Трійцю не зовсім чітке і викликає сумніви щодо прийняття цієї правди віри. Також незрозуміло, чи адвентисти сьомого дня визнають безсмертність людської душі, чи ні. Беручи до уваги часто фанатичний характер їхнього місіонерства, відкидання усіх інших християнських конфесій, нечітке навчання стосовно правд віри про Пресвятую Трійцю та безсмертність людської душі, їх можна віднести до псевдохристиянських сект.

(Далі – у наступних числах газети «Мета»)

Мандруючи Інтернетом

(Продовження, початок – на 14 стор.)

не може нею довільно маніпулювати».

з) Нове наукове дослідження під назвою «Сексуальність та гендер» (Sexuality and Gender) Лоренса Майера та Пола МакГю – провідних спеціалістів США в галузі медицини та психіатрії позбавляє ЛГБТ-ідеологію підґрунтя. Пропонуємо його результати:

- Гомосексуальність або трансгендерність (суб'єктивні відчуття «ув'язненості в хибному тілі») не є вродженими і не є біологічно фіксованими, тобто вони змінні.

- Статева ідентичність залежить від біологічних ознак.

- Діти, які ідентифікують себе з іншою статтю, як правило, з цього виростають.

- Не-гетеросексуальні та трансгендерні особи мають, зазвичай, вищі показники депресій, станів страху, самогубств, зловживань одурманювальними речовинами й насильства порівняно з середніми показниками суспільства.

- и) Заперечувати дійсність – це означає попроситися з раціональністю та науковим пошуком істини. Вірність цим принципам зробила Європу великою. Однак ідеологія, що заперечує дійсність, неминуче стає тоталітарною.

- і) Гендерна теорія скидає Бога з трону й робить сексуальність своїм божком. Це породжує культуру смерті. Культура смерті веде до демографічної кризи, яка загрожує культурній цілісності та існуванню європейських націй.

5. Зловживання мовою для досягнення політичних цілей

Важливим інструментом зміни основних уявлень про цінності в певній культурі є мова. Зміни в мові відбуваються на двох рівнях: по-перше, через втручання в граматику, а по-друге, через інше тлумачення понять.

1) Фемінізація граматики

Вживання форм чоловічого роду для позначення обох статей (громадяни, друзі, християни) таврується як «сексистське вживання мови». Нав'язується вживання подвійних форм: громадяни – громадянки, друзі – подруги, християни – християнки, але не терористи – терористки, або усунення форм чоловічого роду: не «студенти», а «ті, що навчаються», не «вчитель», а «особа, яка навчає», не «пан професор», а «пан професорка» – так вирішив Академічний сенат Університету Ляйпціга. Таке впроваджується заходами державних органів влади, які видають шалені мільйони на те, щоб змінити кодекси законів і підручники. Не зупиняються навіть перед Біблією: її видають «справедливою мовою». Феміністичне з'валтування мови веде в німецькомовному просторі до розпрощання з граматику та правописом, а отже – зі зрозумілістю текстів.

2) Інакше тлумачення понять

- а) Поняття тлумачаться інакше або винаходять нові поняття, щоб передавати політичні наміри; це передусім новаторське поняття «гендер».

- б) Поняття, що позначають традиційні цінності та сприяють моральному розрізненню, особливо у сфері сексуальності, оцінюються негативно та їх виключають з ужитку. Приклади:

- чеснота, мораль, незайманість, чистота, природа, буття – збочення, відхилення, розпушта, гріх.

- в) Позитивні поняття, що становлять стрижень європейської філософії та культури, вихолощуються і наповнюються змістом нової ідеології, щоб у такий спосіб її замаскувати. Приклади:

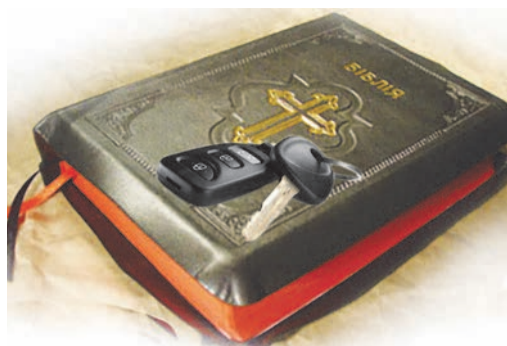
Поняття свободи відокремлюється від істини та відповідальності і редукується до принципу: «Роби, що хочеш». Це призводить до гіперіндивідуалізму й унеможливує існування спільноти. Як наслідок, свобода є не для всіх, а тільки для сильніших.

(Далі – у наступних числах газети «Мета»)

автор – Ґабрієла КУБІ,
(надруковано у Вид-ві «Мандрівець»)

«Гарний подарунок» (притча)

Один молодий чоловік, який закінчував коледж, був упевнений, що батько йому в подарунок за успішний диплом подарує автомобіль. І тому юнак протягом багатьох місяців захоплювався гарним спортивним автомобілем в демонстраційному залі дилерського центру і постійно звертав увагу батька на цей чудовий експонат.

І ось цей день настав. Вранці, перед урочистою церемонією вручення дипломів, батько запросив юнака прогулятися і дещо обговорити. Весь у передчутті дорогого подарунка, молодик радісно погодився. Батько і син неспішно крокували вздовж тінистої алеї і мило базикали ні про що.

Юнак вже готовий був вибухнути від почуттів, які його розпирали. «Ну, давай же, давай, швидше говори про мій подарунок! Про мій прекрасний автомобіль! Ну, скільки ж можна тягнути?!» – подумки звертався він до батька.

Нарешті той почав говорити про те, як він пишається своїм хлопчиком, як йому пощастило з сином – таким розумним і цілеспрямованим, про те, яке прекрасне майбутнє чекає його попереду – і професійне, і особисте, і як сильно він любить його. Так вони дійшли до будинку, і в кінці своєї зворушливої промови батько вручив синові обгорнуту стрічкою подарункову коробку.

Тремтячими від нетерпіння руками

Дивно, що на, проведена біля 100-гривнева купюра нам здається такою великою, коли ми її залишаємо в церкві, і такою малою, коли ми залишаємо її на ринку.

Дивно, що година, проведена за читанням молитов, згадуючи Бога, нам здається таким довгим часом, а година, проведена біля телевізора, таким коротким.

Дивно, що читаючи молитву, ми ледь збираємося з думками, тоді як в розмові з приятелем це для нас не складає ніяких труднощів.

Дивно, що ми так радіємо, коли оголошують додатковий час футбольного

юнак розірвав папір і відкрив коробку. Гірка зітхання розчарування мимоволі вирвався у нього з грудей. Він побачив прекрасно видану, в шкіряній палітурці, Біблію. «При всіх ваших грошах ви даруєте мені лише Святу книгу?» – сердито і знервовано запитав він батька і, жбурнувши Біблію на стіл, вибіг із дому.

Протягом довгих років син не контактував із батьком, не цікавився, як той живе без синівської турботи і любові. Попри це, юнак став успішним бізнесменом, у нього була чудова сім'я і великий будинок в іншому місті. Але одного разу він задумався над таким своїм безтурботним життям і зрозумів, що робить щось неправильно. Не можна було поступати так із батьком – треба обов'язково його відвідати і поговорити.

Коли син увійшов до того самого старого будинку, звідки колись вибіг у гніві з постановою більше ніколи сюди не повертатися, раптовий смуток і жаль охопили його. На столі в кімнаті лежала записка від батька, в якій говорилося, що той виїхав жити в іншу країну, а будинок залишає для сина.

Розбираючи речі, юнак натрапив на ту саму Біблію. Хвиля спогадів накопилася на нього. Він обережно почав гортати книгу, думаючи про батька і про те, як же він погано вчинив тоді з ним. Дійшовши до останньої сторінки, він раптом побачив ключі і документи на машину, приклеєні скотчем до сторінки. На ту саму машину! І чек засвідчував те, що за покупку було проведено повний розрахунок ще тоді, двадцять років тому!

Мораль: як часто ми не бачимо благословень Бога, коли вони упаковані не так, як ми очікували?

© Притчі від «Світ позитиву»

ДИВНО

матчу, і скаржимося, коли проповідь затягується довше звичайного.

Дивно, що нам так важко змусити себе прочитати хоча б одну главу Біблії, і так легко ми читаємо сто сторінок улюбленого роману.

Дивно, що в концертному залі люди прагнуть в перші ряди, а в церкві – в останні.

Дивно, що нам так важко вивчити одну молитву, і ми так легко запам'ятовуємо та переказуємо чутки.

Дивно, що ми так легко віримо в написане в газетах, і нам

так важко повністю увірувати в написане у Слові Божому.

Дивно, що кожен з нас бажає увійти в Рай і не хоче обтяжувати себе стараннями для його набуття.

Дивно, що майже кожен з нас одночасно є і суддею і адвокатом: коли мова йде про чужі гріхи – ти суддя, а коли мова йде про власні гріхи – ти адвокат.

Дивно, що, прочитавши ці рядки, майже кожен з нас вважатиме їх актуальними для інших, тільки не для самого себе.

Вітаємо

ювілярів!

У ЛЮТОМУ
СВЯТКУЮТЬ ЮВІЛЕЇ!

- 25-річчя священства – о. Іван Духнич (02.02)
 25-річчя священства – о. Володимир Білоцький (15.02)
 25-річчя священства – о. Ігор Ковальчук (15.02)
 25-річчя священства – о. Петро Рак (15.02)
 25-річчя священства – о. Федір Романишин (15.02)
 25-річчя священства – о. Іван Чичерський (15.02)
 10-річчя священства – о. Олег Островський (11.02)
 10-річчя священства – о. Андрій Корчагін (15.02)
 10-річчя священства – о. Василь-Руслан Тузяк (25.02)
 5-річчя священства – о. Олег Зинич (21.02)
- 70-річчя уродин – о. Василь Пукас (14.02)
 50-річчя уродин – о. Роман Галамай (18.02)
 45-річчя уродин – о. Володимир Гавриленко (23.02)
 35-річчя уродин – о. Богдан Волощак (09.02)

ОТЦІ-ПУСТЕЛЬНИКИ СМІЮТЬСЯ

«Мудрий вдирається в місто хоробрих...» (Припов. 21, 22)

Одній людині, яка часто богохулила, отець Сисой якось сказав: «Якщо ти у гніві плюєш на небеса, то плювок завжди падає тобі на голову!»

Священикові, який збирався виголосити свою першу проповідь, старець порадив: «Запам'ятай, брате: проповідь ніколи не буде надто вже поганою, якщо для слухачів вона виявиться коротшою, ніж вони очікували...»

Ченцеві, який погано відгукувався про одного брата, Йоан Великий зауважив: «Перш, ніж сміятися над кимось, приміряй спершу його черевик!»

Отець Серапіон розповідав братам історію про те, як один старець з Нитрійської пустелі прибув до раю і був вельми здивований пишними приготуваннями до зустрічі.

- Я не гідний такого прийому! – сказав він св. Петру.
- Правду кажучи, – говорить св. Петро, – цей прийом не для тебе. Ми готуємося до зустрічі одного єпископа.
- Розумію, – сказав старець, – це питання ієрархії...
- Ні, це питання рідкості! – заперечив св. Петро. – Ченців тут – тисячі, а от єпископи до нас потрапляють дуже рідко...

Один брат прийшов до отця Сисоя.
 – Я такий задоволений! – каже він. – Здоров'я у мене прекрасне, душа моя в радості, а серце щасливе!
 Старець у відповідь промовив:
 – Бувають миті, коли все вдається, і дме попутний вітер. Та не варто на них покладатися – вони швидко минають...

Одному ченцеві, який важко переносив життя в самоті, Даниїл Великий порадив: «Стань другом самому собі – і зможеш жити один!»

Якось Йоан Великий сказав своїм ченцям: «Говорити «я не скаржуся» – це і є найнестерпніший спосіб скаржитися».

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

При передруку матеріалів посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

Над випуском працювали:
головний редактор:
о. Іван ГАЛІМУРКА,

літературний редактор Святослав СМУК,
більшредактор і технічний редактор:
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
тел. +38(032) 233-40-73;
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
meta_ugcc@ukr.net
http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.
Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем.
Матеріали не рецензуються і не повертаються.
Редакція може не поділяти думку автора.
Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»
Тираж: 6000 примірників, Замовл. №